

LTK Beets

E 15

Hic cum Gæfferdubedens
1^u Stuk:

Auguste Barbier.
Overs. — Imaak.

—

Received of J. C. C. Chavallier
in hand.

Done Grant.

Herrn Verphandenen,

Bank
of Letterway Gebel.

den

Nicolaus Beetz.

1ten Stück.

August Barber. Geprach über gute Mache

Buts. — No. — 1st. 1/2

Deze voorlesing, eenige dagen na het overlijden
van de Dichter des Tambus opgesteld, en
daarvan de blijken dragende, is niet
in die uitgebreidheid gehouwen, waarmede
zij hier en 7 eultt verschijnt, maar met
veel uitlatingen, voor welke bij de
gelyke reden schiedt, meer schein. In aantekening
en van frequentie danken groterdeels hare
einde van 1770 aan, aan hetgeen de den
dood des dichts in de laatste jaren van
zijn leven zoo goed als vergeten
over hem en van hem aan den derg is
gintmen gebracht.

2

Een dood bericht uit Frankryk tot ons gekomen
en dat over het algemeen des weinig indruits
schijnt gemaakt te hebben, heeft in mij de
levendigste herinneringen mijner jeugd eeuwen
ontwaken. Het was het dood bericht van
Auguste Barbier, Lid der Franse Academie
Maar wat meer zegt, geboren Dichter. Het
verde mij terug tot den tijd, waer in zijne
jonge en krachtige poëzie, mij en de
mij voor ^{de} die men letteren blakende vrienden,
aan de Leidse hooft school in verrukking
bracht. Dit is reeds een meer dan veertig
jaar geleden, en in die veertig meer dan
veertig jaar duft Auguste Barbier weinig
meer van zich doen hooren, en hebben men
afzien weinige eeuwen, en als ik, den kleinen
bundel zijner gedachten nog een of twee
haar van zoo weinig jaar ^{veertig} eeuwen, zoo menige
schoone bladzijde mijne ghevinge wordt heeft
kunnen verlaten. Alsd ik het, althoewel gewenst
ik op nieuw wat ik gevonden in de dagen,
toen

2.
Toen ik Lijns dichtgeest tege^{mijn} over, ^{font} anders
quouende jonge vrienden met den naam
Victor Hugo durfde meten, ja wel een
daarboven verheffen. Wat diezen beeft,
pleen hy in dat tijdperk dichtelven, ik
bedond den datter van de Orienteles, en
Feuille d'Automne, de Odes et Poésies
diverses en wirt leest ontroffen, hy
leest te vrieft van jaar tot jaar en tot
op den huidige dag op schitterende wijze
gezorgd dat niemand hem uit het vrag
subien kon. Maar voor Auguste Barbier
breed ik dat de tyding van Lijns verscheiden
doodig is geweest, en keef in Frankrijke
Lijns algemeen te doen gedenken. Een gevoel
in voortverhulde bewondering, een gevoel
in die dankbaarheid, welke men huyshulde
is, die ^{in orde te gde} dit heilig vinn mede hebben doen
ontwaken en gevoelt, dringt mij om daer
by te het zijne te doen. Ziedaar waants ik
en deze oogenblikken ha ik opgheden.
Het best meen ik te mij van te kunten en
dat meik voor een gevoel te zorgen, onder

33.
ik het doe door te verlinedig de dichters
Deben te doen hooren, en eenige der te mijn
vrij schreeft boeken Lijns schreeft dicht,
stukken voor van geest heug te vopen of
te daarmed in kennis te brengen.

I

Het is de omwentling van Achtte hundert-dertig
gevoelt, welke Auguste Barbier dichter
gemeecht heeft. Haar luttijde letter
dicht, maar hare schactwijde. In de drie
ontzafyke juldagen was de over door
hem ginate trouw der Prinsbond door het
geterde vrek omver ghaald; felet
den hegenden Augustus had een, Konig den
Pranshen de plaet van den Konig van
Frankrijke en Navarre ingenomen, en woi
de vlag van Negeer in taetig van het
Palais Royal. In de vry van de jonger
demoraat blakude voor vryheid en
recht, was de stad spongeweet, maar
de overwinning een telemfilling, en te vras
bevoeld de behaald. Naer Lijns over,
Kunig was over den gulleeyen Ocean,
vrek Lijns die drie dagen door Luid had
doen

hooren brullen en krek der krachtig diem^{4.}
weren, de miulband reeds gevonden en
sied en de houding van hen, te eun behoor-
lij getuifgeid had, onmiddellijk van
den triompf maar al te veel geernmoeds
dat de verontwaardiging van een edel
gemoed moet den onthandew. Daarvoor,
in de cefte plaats, de laaghartige aenke:
ding ten de opquande den, en het veracht-
fel van ongeculdige intriganten, die
elkander verdrongen ~~en de~~ vruchten te
plukken van een orde van lakew, tot
welke verhoging kunne lofhartigheid
den verboden had persoonlijk necht te werken.
En het was deze verontwaardiging die
Lich licht gaf in het gloeiend gedicht dat
verlang in de Naam de Paris, onder den
titel van Het Hondenduel, La Curée viefpand
en, vtegnit de dagtekening seer in de
meand congnitus van lutziffert. Met
Ineipenof flagen kwam daarin de gefpoken
dele-epoefphoners van
Tous ces beaux fils aux troupes
Au beau linge, sin frae elegant,
Ces hommes au corset, ces visages de femmes,
Héros du boulevard de Gand,
Van wie hij meende te moeten vrezen?

54.
"Que faisaient-ils, tandis qu'à travers
la mitraille,
Et sous le sabre détesté,
La grande populace et la sainte
Causille
Se ruient à l'immortalité?
en dit het antwoord moet zijn waren:
Tandis que tout Paris se jouait de
merveilles,
Ces messieurs tremblaient dans
leur peur,
Pâles, suant la peur, et la main
aux oreilles,
Accroupis derrière un rideau.
En naarmate zijn bewondering groote ge-
weert is voor dat Paris
" Je beau dans sa colere,
Paris si plein de rage et de,
Dans ce jour de tempête où le vent
populaire
Déracina la royauté,
Recita hij zich met te innigen verachting
op, van het geen het reeds nu geworden is.

9
verworven overbrenging van de antie des
dorstuchtigen ballings medekt, met London
zijn hodge dichtertijde verachting uit te
gieten over de "hoir cento avocats", de
"chateaus emberaifes dans leur toge
reuve", die er zich tegen verzet hadden.
En duizend jehome verzen van later
dagteekening getuigen van zijn onoverwinn
geestdrift over den man, Tot een het
ook niet uit zijne pen heette:

Et nous l'avons pour Dieu fait & avoué
en pour maître

Melni, in de ogen van Auguste Barbier
wan dose god niet dan een verpoude
Aggod; was die ten hoogst geloofde
held het ongeluk zijnt v'aduland
gewest, en had hij het franche volk
meer bloed, meer tranen, meer ^{verredering}
gehoit, dan met enige twijfel van den
Lauwerboom kon worden goedgemaakt,
en trat er bij het derringen van ^{de}
"Grande image" in zijne deel omging,
gaf hij te lezen in een deestfiek in
Mei 1831 geprevent, dat eilang onder
het opschrift L'École in de Revue het

107
leek Lag

O Voorzeker, het waren vraslyke dagen in
de gephiedenis zyns vachs geweest, dagen
dette de dichten, hoe jong ook ^{was}, Tot lews
sind genoeg ^{gewest} was om te ^{peren} ^{Casten} ^{te}
zou, en die hy nu en al kunne afphuyke
byzonderhelen langruyht voor zyns geests;
du de zager, tou Prinsen en Prinses, Parys
binnen gericht, bin op gekrupte ^{braadluft}
de afphuykthe vrye kolden en ook het
heidelyk standbeeld van zyns looze eere.
plaat de da redaploffen, en

Le Hun, le Hun stupide à la peau sale et

L'oeil plein d'une bave fureur,
des rebords des vitreaux, devant toute

la France,
Prains le front de l'empereur.

J'ai vu l'invaison à l'ombre de nos

Entasser ses Courtes chariots;
Je l'ai vu arracher l'écorce de

Pour la jeter à ses chevans;

J'ai

J'en vis l'homme du Nord, à la lèvre
ferouche
Les yeux saffiers et charnels
Jusqu'en sang nous meurtris la chair,
Nous manger nôtre pain, et jusque dans
la bouche
S'en venir respirer nôtre air....

Maar men was het te wijten?

Eh bien! dans tous ces jours d'abaissement,
de peine,
Pour tous ces outrages sans nom,
Je n'ai jamais chargé qu'un écho de
ma haine....

Leis mandik, ô Napoleon!

"Leis mandik, o Napoleon!" Oetzettend woord!
Over het cent van de lippen en en fransken
duttet gekomen! Maar was daar geen
corpsak? Hoe had dew eenzuetige Coescaan
Deantrijk gevonden? Wat van haan gewerd?
En met welk een uitkomst te stotte?

O Corse à cheveux plats! que ta France était
belle
Au grand soleil de ~~ses~~ merpides!
C'était une cavale indomptable et rebelle,
Sans frein et d'acier ni cènes d'or;

Une

Une jument sauvage à la croix rustique, 128
Fumante encor du sang des éois,
Mais fière, et d'un pied fort heurtant le
sol antique,
Libre pour la première fois.
Jamais aucune main n'avait passé sur elle
Pour la flétrir et l'outrager;
Jamais ses larges flancs n'avaient porté
la selle
Et le harnais de l'étranger;
Tout son poil était vierge, et, belle
vagsabonde,
L'œil haut, la croix à mouvement,
Sur ses jarrets dressée, elle effrayait
le monde
Du bruit de son hennissement.
Tu parus, et fitôt que tu vis son allure,
Les reins si souples et dispos,
Centaine impétueuse, tu pris sa chevelure,
Tu montas botté sur son dos.
Mors, comme elle aimait les émeues
de la guerre,
La pendre, les tambours battants,
Pour champ de course, alors, tu lui donnes
la terre
Et des combats pour passe-temps.
Alors,

Mors, plus de repos, plus de nuits, plus de ¹³
; ^{formes;}
Toujours l'air, toujours le travail,
Toujours comme du sable écreper des
corps d'homme,
Toujours du sang jusqu'au poitrail.
Quinze ans son dur sabot, dans sa course
rapide,
Broya les générations;
Quinze ans elle passa, fumante, à toute
bride,
Sur le ventre des rations;....
Enfin, lasse d'aller sans finir sa carrière,
D'aller sans user son chemin,
De pétrir l'univers, et comme une pouffière
De soulever le genre humain;
Les jarrets épuisés, haletante, et sans
force,
Près de fléchir à chaque pas,
Elle demanda grâce à son cavalier
casse;
Mais, bourreau, tu n'écoutes pas!
Tu la pressas plus fort de ta crasse ver-
veuse;
Pour étouffer ses vœux ardents,
Tu retournas le mors dans sa bouche
baveuse,

De fureur tu brisas ses dents; 14.
Elle se releva: mais un jour de bataille,
Ne pouvant plus mordre ses chaînes,
Mourante, elle tomba sur un lit
de mitraille
Et du coup te cassa les reins.

Maais dit alles is vergetens.

Maintenant tu renais de ta chute
profonde:
Parcél à l'aigle éadieu,
Tu reprends ton espoir pour dominer le
monde,
Ton image éomente au ciemp,
Napoléon n'est plus ce voleur des
couronne,
Est usurpateur affronté,
Qui sera sans pitié, sous les confins du
trou,
La gorge de la Liberté;
Ce triste et vieux forçat de la Sainte-
liane
Qui s'avance sur un noir cocher,
Trainant comme un boulet l'image
de la France
Sous le bâton de l'étranger.
Non, non, Napoléon n'est plus fouillé de
fanges;
Grâce en flatteurs méprisables,
Aux poètes mortuaires d'aucun parcours de
couverts
César est mis au rang des dieux.

15¹⁰
Het ken niem and verwonderen dat de. diek ver-
van dit lied, ten hij, eerst in 1869, tot het
beeth van een ernstig en de academie
vrijvaardig werd, van de gebruikelijke op-
wachting bij het hoofd van den staat ver-
ghoond werd, zijnde toen het hoofd van
der staat "de keizer van den oern."

Jan Grijnenier, die voorwaar nocht,
meer vermoed dan de Kindergeesten van
den Hamburger Heij en voorkeffely ieder.
Landich over te brengen, heeft u d'op ferd
den dit gellukt een vortaling, glevend,
die waning aekthlyth by het oerpreuklyk.

Maar het zijn de Cesars niet alleen, die
hun vliert, ten lofstriters, hun aan bidlers
hebben; het zijn niet slechts de Julikoning,
die zich van intriganten beledigd lieve;
ook het Volk heeft zijne hevelingen en
ougenmeens, en en derde gedieth. Komt,
onder het opschrift la Popularite, een
meantfchappij kartijders waarin een onreutige
verduet alle latten blacket, alle hoofden
doet duiselen, alle handen zich doet
dichtstrekken naar den nieuwen, jouvarin.
Schulyk het Volk is groot, en groote
dingen heeft het bestaan:

Certes, le peuple est grand, maintenant que
fa tête
A jeune' ses mille feins,
Que, l'ouvrage fini, comme un robuste
athlète
Il peut s'appuyer sur sa reins;

N'est beau ce colosse à la mâle carrure, (16)
Ce vigoureux pote-haillons,
Ce sublime masœuvre à la veite de bûre
Teinte du sang des bataillons,
Ce maçon qui d'un coup vous demolit les
Trônes
Et qui, par un œil étouffant,
Sur les charges pavés fait bondir les couronnes
Comme le cerceau d'un enfant.
Mais c'est fitié de voir, avec sa tête cas,
Son corps sans porpées et sans atours,
Ce peuple d'émis-nis, comme ceux qu'il corse,
Comme les rois avoir sa cour.

Est ce donc un besoin de la nature humaine
Que de toujours courber le dos?
Faut il au peuple aussi faire un idole veine,
Pour l'enceintes de vains propos?
No peine relevé faut il qu'on prébaîne?
Faut il oublier avant tout
Que la Liberté sainte est la seule diéesse
Que l'on n'a adre que debout.

O Ave groote bekeft heeft uwe ellende,
Wij, die tyd van veilheid, van baatminte
heid, van een deugd, die in orgubid verplet
is, en een heloemval, die t'naai is wor.
en dag, die t'iel van luttzaamheid

17
... met eergevoel en goede trouw, die
... d, traad in der heloem een groote
... d'ryft; hoe veel bekefte heeft
... ruchtans aan Luch en groote diel,
... ene âme toute en fer, sans peur à la tribune,
... sans peur devant un glaive nu;
... Ave Luv, en dia. Luch, ^{ce} âme splendide - (lit
... diitsh is van febr. 1881, en de dichter blykt
... se aan Luvorp Philips guesdien (to te
... kennen, - in dien diel een)

âme splendide, étouant le vulgaire
Et le frappant de son éclat,
Montait, avec l'appui de la main populaire,
S'aspoir au timon de l'Etat!
... de son hy dem met de steen van den dichter,
... met dat hart van den bürgeren overopen:
Homme placé si haut ne baisse pas la
tête!
Marche, marche et n'écoute rien!
Laisse le peuple en bas applaudir à tes
éde
Et se repaite de ton nom;
Laisse le te promette un jour même l'Épave
Pour te porter au Panthéon!
Marche! et ne pense pas à son temple de
pierre;
- Tomiens te que, changeant de gerbe,
Sa

~~7 dus te chelochus waren het
in d'zich en mate dat er by
johans enige der gebroeders die
dood opvolgden. 184~~

De Populariteit in Nederlandzche verken over
te brengen, dat chelochus Deubier ten dage
dat hij het oorspronkelijke had ten reedige.
threem, stelt en jaer of wat ander weg
gewent dan op dat oogenblik zyn redwij
revelger.

II.

Nag in het zelfde jaer, waaru zij studee voor stude
in de Revue verphera waren, vereenigde de
deukter dit d'rietat, en drukt maken de quiditue
met verphadene audier, ook eende ²⁴ ~~op~~ ²⁴ ~~op~~
weg behud geworden, tot en binneltoe, waan
te oer tekel van Iambus een op, en dat
by volvuldien hadruk, dat niet later
dan in 1844, enige vermuidering Onderging.

Iambus; De naam heere Marfick. Het was
de naam eene versmaak; maar een eene
versmaak het eent door den ^{griekschus} deukter At;
chelochus gebruikt, en voorfaturu gebruikt,
die teo brachtte waren gewaak, dat eender
daar door gharstydew zyn trook was gann
zocken by den thop. Van daer dat de No.
minen, die eender over dit deukterak de
keg ameter hadden ongerenome, de
keijue voort ~~te felle~~, het ^{felle} ~~ameter~~
kepel. ~~kepel~~

dekel. en schafde die met den naam ⁽²²⁾
gaan bestempelen. Maar en sprak van
de klassieke benaming en en overwilt
van al wat in de rijke proza, die onder
deze benaming aangeboden werd, aan de
kennis, de waardering, den invloed des
klassieken denken deed, was het echter
al en behalve twijfelachtig tot welke deelt.
Hoort ook deze dichters behoorden de
Romanen, die overding in de Franke
letteren, tot welke de school van Diderot, eind
in het laatste der XVIII de eeuw den grond
oplegde had, had in de laatste ^{tijd} niet
terreden met het Ten tijde stellen der klassieke
voorbeelden en kunstregelen, ook hare eigene
kunst. Theorien bezouwen te preeliken, en
z was bestend vana 'winige jaren het
Classicisme, na vinnig en aankondend was
kue met zyne voorstanders en verdedigers,
dettendaad de vordingen. Met den nu
achttynjarijgen Victor Hugo, door de Chateau
breed enmaal, L'Enfant sublime" genoemd,
haer nu ene eenigszins Orizener daan
"enfant terrible" te worden, aan het hoofd,
was zij nog in de dagen van hare overvloedige
jeugd en overvloedige ijver, en ontbrak
het haar geenszins aan 'roekelootheid.

Wat den geest beheft, dreef zij het, ²³
n'est beau que le vrai", tot een "vrai à tout
prix" en waren hare buitenporigheden
enl eens van dien aard, dat zij zich een
"rien n'est beau que le laid" als lende
must zien beschrijven. Maar, zich
maar al h de knijps de ~~entertainment~~
"est Compté express" in haar vertoonde
over uitnemende traecten, over vruchtbaan
begintelen, die reeds veel voortreffelyke
Ladder voortgebracht en, by regelmatig
ontwikkeling en heilsame matiging rug ont
voortreffelyke Lenden voortbrengen had
echter ook deze onwetteling h byshikthey,
en het emaniceuen der taal van de dinge,
Landy van het woordboek en de getuue
haat am pompkrake, euphemisme en
alle chetouck was op denkelde d'her geey
kwaad. Men weet in welke bewoordingen,
en wreke mate een Victor Hugo zich eedde
in 1834 op zyn groot aandeel daaraan
bewonder.

La langue était en ordre, anguste, éponge.
Rieur de Lis d'or, Pittin et Poileau, plafond
Lerqueton feauteuse et le trône ^{bleu} d'au
Je l'ai troublé, et j'ai, dans ce ^{milieu} salon
illustre,

Et le fleuve éternel de tes larmes pieuses,
Et tes sanglots divins, dououreux harmonies,
Ô belle fille antique, ô toi qu'on adorait!
De tes chastes habits, prêches, qu'est-ce fait?
Tu les as échangés contre des haillons sales;
Ton beau corps est tombé dans la fange
Des halles,
Et ta bouche oubliant l'idiome de miel
Qu'elle publiait jadis dans les concerts
Du ciel,
Ta bouche, aux passions du peuple
Descendue,
S'est ouverte aux jurons de la fille
Perdue.

C'en est fait aujourd'hui de la beauté de l'art!
Car l'innocence levant un oeil hagard
Se montre hardiment dans les jeux populaires;
Les théâtres partent fort d'infâmes repaires,
Des temples de débauche, où la vice
échanté,
Donne pour tous les prix leçon d'impureté.
C'est à qui chaque soir sur leurs planches
banales
Étèlera le plus d'ordures, et de scandales,
Et qui déroulera dans un roman piteux
Des

29¹⁹

Ces pauvres ouvriers hurlant comme une machine
Et que le ventre seul entraîne ^{dans l'événement,}
— Ces hommes de ruines et de destructions
Ne soufflent pas le vent de la corruption,
Leurs bras n'atteint jamais que l'aride
Ils ébranlent le marbre, ils atteignent ^{matière:}
Et quand le mur battu tombe ^{la pierre;} sur le
Leur torrent pais et fait comme un ^{côté,}
Torrent d'été.
Mais les hommes pervers, mais les
— ^{hommes coupables,}
Dont le pied grave au sol des traces
Ce sont tous ces auteurs qui, le scepel
Cherchent, les yeux ardents, au fond du ^{en main,}
Coeur humain,
La fibre la moins pure et la plus sale
Pour en faire jaillir ^{veine} des flots d'or à
Main pleine...

— — — — —
Ils ne savent donc pas, ces vulgaires vimeux,
Quelle force ont les arts pour démolir, ^{et}
— — — — —
— — — — —

De verdere stukken in den kleinen bundel
der Jambes zijn nog en viertal politieke
van 1830 en 1831. Die betreffen Frankrijk,
Le Lion (1830)

J'ai eu pendant trois jours, j'en en plus
Mondair et rebondir le Lion populaire
Sur le pavé formant de la grande cité
Quatre vingt treize (1831); ~~supplément~~
van het Lege woordlij, gstaakt bphancu
keruning aan
semble quatre-vingt-treize, éponventable
de Lauriers et de sang grande ombre
aan wreke bij Troaeth ^{année} couronnée
du fond du temps passés ne te relève
Ne te relève pas pour contempler nos ^{pas!}
Ces bons jours du hoing à côté de ^{guerre,}
Et tu vivrais vraiment de nos ^{nos pères} ~~maigres~~ ^{combats.}
L'Émeute (févr. 1831).

ou va-t-elle aujourd'hui? De ses ombres
Va-t-elle épouvanter le sénat ^{clémence} en vain?
Vient elle se lever sur le front des ministres
Tout le sang répandu pendant les jours ^{finistes?}
Non, l'Émeute a long flots inondant le ^{faubourg}

Beeld van de... 290

Bondit comme un torrent contre les murs
de Dieu,
La haine du pontife aujourd'hui la
Favallò.

Het is de verworping op den 14de februari en
de kerst St Germain l'Empereur aangrikt, en
de bestorming, op den veld van de Derg, van het
paleis der aartsbischops die de strop van
dat geducht siet maakt.

Adieu le haut parois, adieu les feuti
portiques,
Adieu les souvenirs, les croyances anté-
ques!
Tout tombe, tout s'écrase avec la
grand croix:
Christ est aux mains des Juifs une
seconde fois.

In hetzief niet opmerkzaam te maken dat deze
stukken, alle van kleiner omvang, van ~~vers~~ later
aangerekening zijn dan La Curée, maar van
meer dan La Popularité en L'Édile.

Het vierde versat sich naar Polen. Het
betreft ~~de~~ ^{his opschijft} Versaïre (1831)
een afgrijpelyke beunthung van Rijgs
Cholera en Dood, bij het in de woesteling
tegen den Csar bezweken en door de vreeslyke
pestilente vertien d Werschau, met dien
blykt uit den mond der laatste:

Enfants hideux, pour finir notre ^{forme}
Comptes sur moi, car j'ai l'oeil ^{ou} ~~ou~~
Je ne m'endors, et ma bouche aime
jamais
L'homme
Comme le Dieu aime les Polonais.

De overigen, elf in getal betroffen, zult een
shillend oogenpunt der zeelenbederfen de
maatschappelyke treftanden. Het eerste
van deze (1831) is aan Dante gelykt, en
aan een geestverwant vrees bitterheid
en dieper vrees van die treftanden hem Ceney
begrijpen:

O Dante Alighieri, poète de Florence,
Je comprends aujourd'hui ta mortelle souff-
-rance

Je comprends ton œil ^{ou} ~~ou~~ et ton front
decharné,
Le dégoût qui te fait du chaos de ce
monde,
Ce mal de cœur sans fin, cette haine
profonde,
Qui te faisait atroce en te fouettant
l'humain
Inondèrent de bile et de plume et ton cœur
et ailleurs dragent du oppschijft Le Père
(1831):

Nous avons tout perdu, tout jusqu'à ce
gros rire
Goufflé de gaieté franche et de bonne satire,
Le rire d'entrefoies....

26
Potgieter gaf er in ditmaal in de Gids een
goed vertaling van; La Cuvée (1844)

Il est, il est sur terre une méchante cuve,
On la nomme Paris...

Desperato (1841); Les Vœux (1842); Pessébois,
dat, gelijk Juvenalis, de Ongeveetheid
en de uitgelatenheid, en hier Lybheid
van het parijshen Carnaval tuichtig;
L'Amour de la Mort (1844).

Le vaste effroi de l'ère créatrice,
in het verdwaande Frankrijk in velddege
zelfmoord, onredelyk overgevoelt, en
wroothie op het gezicht van de
ontroping en het doodsrecht gelijktijds
blijbaar en zoo evenwyl als tegenaan.
Tijdelijk. Verte La Reine du Monde,
naar aanleiding van de eene in September
1844 uitgevaardigde wet op de drukpers;
- hetu Barber gemaakt, du haer hier
het eent die verheven naam gegeven heeft,
en dat diek zonder daer het schromelyk
misbreuk daer onbepaalde machts; La Machine
(1842) Les Hommes, zoo wel de lagie, le piteu
faire, "als de doogule despote" (1844) in
de poeth, erde beheer, Le Progrès,
begruunde met de Frankryg.

37
A quoi servent, grand Dieu! les Tableaux
que l'histoire
Dorment sous les doctes mains
Et les graves leçons que d'une page noire
Ella tire pour les humains
Si les mêmes yeux et les mêmes misères
Reparaissent dans tous les temps
Et si dans tous les temps les exemplaires des
Sont imités par leurs enfants
en indiquant met de l'ethair truyfel of
de as la marche, stande,
Le monde ayt avancé pas!

De tijt gevoort niet, het zou vermoed lijn,
en het tegenwoordigste nitoverfel hebben van
dat, hetwelk de reupke moet weeg
brengen, indien de alle, of felk de oor.
van de re behelder met
door liep, of si daar mit de fronste, brantje
meest kant mer hende guelten woord weg, of
fron bijne alle binne en keer kort tijt.
teffte ghebrewe en granelyk nitgegaen,
lijn lij elke niet ghebrewe en bye gebrewe om
reke elke de gelle te worden. Alle de
zij met de glove de fael des ver antw aardig en
of in de fronste beu on dig en eene beheer
in de fronste fronste lijt wat er
wordt en wordt moet van eene maat schappij
die

die alle hooges begijpe als ballast over ³⁸
voord werpt, om de laagste reizigen tot
te voeren; God te offer brengt aan het Goud
den blik te hemel, ^{waakt} voor het ^{voeten} ^{veeg gemakken}
het slijk. Alle sturen zij over die ^{verheerlijken}

hemel, die bevoedde aarde, het misbruik
der rijkheid tot lofbardigheid, der kennis
tot een speculacien op de gheestige reizigen,
en der gheesten smaek van heb algemeen;
alle bajammen zij over het achtercomen
te lof gaan van ieder ideaal, alle puerie,
alle pieteit, alle gunst en ghaante, alle
vatbaarheid voor rein geluk, een vondig
gevegen, onmisbare troost; alle klagen
zij over de vering, die de vrueth in van
bravotzadiging, over de uitputting die
levens lathend, de vertwijpling die den
zelfmoord te vordijft weeft; alle vordijft
zij bij de Dichter, en geroed dat de onbegrip
verdwijnt, en de Oeuvr wanhoopt; dat
een aan de laagste baatsinck verhoede
maatfchappij verfoeit, maar noch de diepe,
quid de Oeuvr, noch het middel ter
geneezing kent; een hart, dat voor zich zelf
behoefte heeft aan den Hoogers, maar
by de algemeentheid van het Ongehoof, ook
zij lige geloof, tegelyt met dijn aetning van
de menscheit dreigt in te boeten, en in spijt van
zij

Comme tout jeune cœur en son vœu de foi,
J'en demande d'abord ma part au ciel.
68.

edil verlangen om een ander gediend te haan ²⁵ 30.
te maken, niet dan syne Lichtgaten heeft
om Licht te ~~wachten~~ ^{eenig, want te} ~~verlangen~~
troosten en - te werken!

Comme tout jeune cœur en son vœu de foi,
J'en demande d'abord ma part au ciel:
Malas! il n'en tombe qu'une réponse au ciel...

In dore dultstuden wordt ~~er~~ ^{se naam}
de opgezogen e. Katwoud.

Quand on ne croit en rien, que faire de la vie?
de kreek op.

Plus de Dieu, rien, ô ciel! ah! malheur et misère!
Sans les cieux maintenant qu'est ce sort de
la terre?

en komt het tot het wanhoopig afflikt.

Ainsi donc jette bas toute sainte pensée;
Comme un épais marteau dont l'épaulé

Comme un mauvais bâton dont tu n'as plus
est cassé,

Au premier carrefour jette bas dans un coin,
besoin,

Puis abaisse la tête et rentre dans la
foule....

2 1/2 stoving overal [de hand van] ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Heelk Woning klaagpraangt ontlokke en
 En rookt vinden op der blaauwe ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 En ringelen der windriets op 't lachendste geaad.
 Die hem, wie 't goede deel der heug in bephora.
 Die, wie de huut, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Alleen! ik voel 't, had ik en ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Tot Mars ontgagen, Cithre derkend ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 En telg der Mei en blond al 't hore, o hoe
 My blotto diele der rood in droomen, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Dat had ik menigmaal op roden ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 i. k.

Maar ra, een [heilge] ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 [en] zegt me, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 i. k.

Mort, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Mort, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Dou, ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 Mij en ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van} ^{de hand van}
 G.

N'est triste de voir partit l'oeuvre du met,
 D'entonne ses chansons sur un rythme infernal,
 Hélas! mon coeur le sent, si j'avais eu pour
 Une enfant de seize ans et qui' une fleur
 Une fille de haï, blonde comme un épis,
 J'aurais d'un soufflé pour, sur mon
 Front assoupi,
 Vu flotter doucement ces belles étoiles,
 J'aurais souvent foulé des pelouses
 fleuries,
 Et le divin Caprice et de folles chansons
 chiraient du moins charmé le cœur
 de mes saisons.
 Mais j'entends de mon cœur le vieil
 Qui me dit que tout homme a son étoile
 en ce monde.
 Il faut couber la tête, et le long du chemin,
 Sans regarder à qui l'on peut tendre
 la main,
 S'enir sa destinée au grand jour où dans
 l'oubli.
 Et la même aujourd'hui comme le ciel est
 sombre.
 #

Il Piante, Klaaglied, was de titel van een
 tweeden deeltbundel van jaer 1883 door onzen
 deukter in 't licht gegeven. Hy heeft Italië
 bezocht en het eyghent' al grooten en kleinere
 deuktspreken dat het mede niet onoverrijke beelde,
 her at duft stukt ever stukt betekking op dat
 de vroegere groetheid en feestmalig veredding,
 van dat, in heidenen, soer alle duiklyke
 geyften des belangwekkend land. Nege van
 de kleinere deukten sich in den vullenden den
 en uitgelesen vorm van det Sonnet, elk tot
 en den grootte kunstnaars uit syn sjevenste
 tyd; maestri met ^{rek} penfel, den bikel, of op
 harp a luites die met juiste tekken herjhetfader
 in hun eijgenportige traekt, gaer, wout
ⁱⁿ ~~in~~ velen aanduk aan dit duiklyk, het
 kunstnaars, of het geyne leed van een
 vaderland. De vier grooten, te Pisa, te
 Rome, te Napels, en Veneti aangeheven, stellen
 onder de opskriften Le Campo Santo, Le Campo
Vaccino, Chiaia, en Mianca den truinigen
 treftand van dit in syne oogen des beklagend
 v'andig Italië, uit over onderpheidene oegpoken
 in het lecht.

~~Le hémisphère le Campo Santo de behadji
et de l'ancien man de quidriette l'ancien man de
Muismao de gubughe, sans de voyage beaucoup
sans l'été.~~ 37
lib.

Là, dans les gâlets verts et sur l'aride pierre,
Les hommes du Seigneur vivent de la prière;
Là, toujours prosternés, dans leurs élaus pieux,
Ils ne voient point blanchir les fils de leurs
Cheveux.
Leur vie est innocente et sans inquiétude,
L'inalterable paix dort en leur solitude,
Et sans peur pour leurs jours en tout lieu
menacés,
Les pauvres animaux par les hommes chassés,
Mettant le nez dehors et quittant leurs
retraites,
Viennent manger aux mains des blancs
anachorètes,
La biche à leur côté saute et se fait
du lait,
Et le Capin joyeux broute son foin de lait.

Heureux, ô bien heureux qui, dans un jour
d'ivresse
A pu faire au Seigneur le don de sa
jeunesse;

~~Notte~~ Et

en nuwvorming, geleit.

50. 34

C'était l'heure où la terre appartient au soleil,
Où les chemins pondreux luisent d'un ton
Où rien n'est confondu dans l'aride campagne,
Où l'on voit les troupeaux dormir sur la neige,
Et la pâte robuste avec ses beaux cheveux
Étaler auprès d'eux ses membres nonchalants,
L'heure au grands horizons, l'heure où l'ombre
Du voyageur fuyant qui s'arrête sous elle,
Où le pèlerin las, son bâton à la main,
Laisse tomber la tête en suivant son chemin,
Où l'on entend au loin sous les herbes sèches
Que les vains répétitifs des cigales bruyantes,
L'heure où le ciel est rouge, où le cyprien
Et Rome en son désert encore superbe à l'ivoire...

Dit is het uur, het mustelyk geficht en
de gure en gure middegeit, waarin de dichter,
en zijn dorp behouwen bebende en tegeven een antiek
driem gileund zijn orgen weiden leat over wat
lypant La velle majeste au champ de peuple
roi.

Ch vien - zegt hij

Ch

Et rien ne paraît saint comme le grand fleuve^{51.}
Qui dominait alors cette terre immense,
Rien ne m'allait au cœur comme ces
Ces terrains sillonnés de rûles accidents,
Et la mélancolie empreinte en cette terre,
Ain ne saurait trouver son égale en nature.

Sublime paysage à ravir le pinceau!
Le Colisée bavait tout le fond du tableau:
Le monstre de son orbite envahissant l'épave,
Poussait de tout son poids la Terre jaunie et
Là, ce grand corps jeté de sang pur et de
Etalait tristement ses vieux membres à
Et le ciel bleu luisant à travers ses
Les pans de murs courlés, ses vestes
Semaient ses larges reins de foyes d'airain
Comme au soleil d'Afrique un reptile qui
A droite, en long cordon, au-dessous de sa tête
Du haut d'une terrasse à croquer toute
Tombaient de larges flots de feuillages
contus

Mais hélas ! bien en vain, sur leur baiser comptées,
 Quelques unes encor, comme des vierges nues,
 Sembent mener un choeur et, se donnant la
 main,
 Chanter pieusement un hymne pur et saint
 A la blanche Concorde ; en vain, seule et
 hautain
 En d'elles aucunes s'éleve en souverain,
 Et montre encor Phocas luisant de pourpre
 et d'or
 Devant l'autel brisé de Jupiter Stator :
 Oh ! toutes, le front chaubé et le pied dans
 les terres
 Pauvres enfants perdus, Romains
 solitaires,
 Elles sont toutes là, dans ces champs défolés,
 Comme après le carnage et sur des murs
 croulés
 Des filles de vaincus qui pleurent sur leurs
 frères
 Tontes dans le silence et sans plaintes aigres,
 Elles vont protestant de leurs fragments
 pieux
 Contre la barbarie et tous les nouveaux
 dieux.

~~van... in... (Wat de... dit lied... de tegen... Romeinen... vraagt: het is niet... de oude... virtus... romana, niet de... andere... over het vaderland, niet... het oud geloof... de eeuwige stad... de... Romulus, niet~~

L'ougiute paurete, les rustique vertus,
Et la robuste fer qui, sur un orane innude,
A bâti huit sans ans la conquete du monde,
Ces en des convents et du gisant et du beau.
Ne peuvent plus entrer dans leur étroit
enclos.

Maar! wat hij nu her verlaagt - het is eerbed
over den overde, rust en vrede over het groen
een naer heilig geacht word; een eind aan
het werk der... die vernielt, der
... die onkenbaar maakt; het is
... het verdwijnen van... het... van
... nog overig is, het... de...
... overredigheelen, die
... hebben in
... opvocht.

O Romains d'aujourd'hui si l'art ne vous peut
pas,
Au moins par piete respecter les victues.

geeft Lijns volks en der visscher benijden,
 die althans de vrije zee heeft, daar hij ver-
 oord een heurige kneuskenwereld zijn vrijheid-
 droomen droomen kan, ver van die slijpige
 moatzhappij, ~~daarvan~~ de benaauwde
 dampkring hem, der schilder en der denker,
 belot te werken a te leven? De visscherman,
^{in zijn eenzamen geest,}
 wanhaaft niet of de vrijheid zal toch
 eenmaal komen:

Toujours, o mon Nola! Toujours les vents
 Ne déchireront pas la voile de nos fières;
 Ses célestes balcons, les dieux penchés sur
 Souffleront moins de bise et de Zéphyrus
^{contraires} ^{à nos}
^{plumes.}

— — — — —
 Mais je prends courage; ^{indépendant de la}
 Je pourrais plus gaiement le poisson prendre
 D'un bras ferme et hardi je lance ^{ma}
 Je rage à tous les bords, je plonge ^{à tous les}
 Car je sais qu'en beau près, et sans que rien
 En mon golfe divin je ferai bonne pêche;
 Sur rive de Chiaia, sur ce sable argenté,
 Dans mes larges filets vaudra le liberté.
 Maar de vutttende schilder en d'lichter wandlooper
 aan Lijn voet, als ter de vryheid aengepijnt.

ma yvonne

Sybank au port noir, et gras et voluptueux
 Chanter, boire, ^{manquer} ~~de~~ dormir ^{en} la
 Et le dos prosterné sur les larges ^{sièges} ~~sièges~~
 Il n'a les bras tendus et les regards levés
 Que vers le ciel tardé de ses patisseries;
 Il n'adore qu'un dieu, le dieu des
 Il admire son corps, il le trouve très beau,
 Et craint le mal que fait un glaive
 dans la peau.

Stiti te ingens duo ~~supra~~ ~~de~~
 Man der vrees de dwalgallig bethermen en
 may de vultman door benaauwde de reeling
 trant te matigen Lijn vlesich staat crant.
 In amn maede legt hij aan Lijn diep geson-
 ten geboortegrond vaalwel?

Puisque le peuple ici dort la fondre
 J'irai chercher ailleurs ^{à la main} ^{quelque}
 Mais voir alla groote ^{gesten} ^{ou} ^{un} ^{de} ^{de} ^{de}
 byzonder van straf, a. Nihildebeten bekend
 waard, a. ^{te} ^{merkwaaardigen} ^{de} ^{de} ^{de}
 dit Lijn ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de}
 aan ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de} ^{de}
 mond gelegd:

Le génie a toujours monté l'homme
 Et tu vois ton pays avec un mauvais
 Au peuple il faut toujours, ^{œil} ^{paître} ^{qu'on}
 espère...

53 44

* Venis, dans ton sein aujourd'hui que peut être
L'amour ? et si l'air serein on ne peut le connaître,
On ne peut le trouver dans ces lugubres lieux,
Sans gémir longuement on détourne les yeux
Des passions qu'on voit les chaufours et les vauz
On s'en va plus loin qu'à des amours infâmes
De amours calculés, sans ruelle pasivo,
Comme il en fait aux fils de la corruption.
Cher, lorsque ce soir un chant mélancolique
Un beau chant alteré, comme un flûte tendre
S'efforçait saisir votre âme et vos yeux, ^{que,} air
Cieux,
Sous penser que ce chant, cet air mélodieux
Est le reflet naïf de quelque âme plaintive
Qui, repoussant le jour, dans la velle oratoire
Épanche à loisir le flot de ses soupirs,
Par la douceur de l'air et la beauté des
S'abandonne sans peine à la musique folle,
Et, la rame à la main, doucement se complait
Mors penchant la tête, et pour mieux écrire
Sous regarder les flots qui viennent de chanter.
Et la gondole passe, et sur les vagues brues
Son flambeau luit et meurt au milieu
des yeux lacrymaux;
Et vous toujours ^{tourna vers ce point} ému de ces chants ^{de ces}
Enivrez, ^{le}

onfraks:

Le m'fous/loru de nous, ô mon père, à toi!
Prends garde de tomber dans au vic
Amour d'foi.

~~I. over het van vele flevende kouten and dach
des da behandelde gedicht over het minst buiten
over de littenen der te Lijne, en ook de ver
dette te haer by dat naachvan
by de Jan Woud gkan heggan.~~

Het moet ons rangbodei oder de buttele.
hade naar va Poëzie

Gaf het Campo Tanto aanleiding tot de
kacht over Goddiem fwenal, de blit oft
het Campo Vaccino tot een treuring over
derom het verlies van alle gewijde over
der Grook e Schoone; was het de orgenis
over het gemis van vryheidreid, dat
dat der beutring, onder het opphoff Chiesia
en de per gaf. Hier gelatt het de reurige machte
ene wakke bephading, welke de dielken and
in de fpeigle van Venetie, in de fmarthijne
tegenmillinge van het wogere u het te gan vordige
beutringbeleven te agfotonum geefh; in de
fpeigle van Venetie, by dijn wogere grootte
vervallen, in dijn wogere geete othard;
in Venetie, veramen, onthuyfend, teringlieb;

Le coeur toujours rempli de ces chants faoureux,
Qui jurnagent encor sur la vague aplanie,
Dont demander quelle est cette lente harmonie,
Et voir quel bord lointain fait ce concert.
Mais quelque enfant ven répondre ^{Charmant} tristement.
Ce sont des habitants des lieux froids de l'Europe,
De pâles étrangers que la brume enveloppe,
Qui sans amour chez eux, à grands frais vin.
L'Europe en répand sur ses ondes le soir.
Or ces hommes sans coeur, comme gens sans famille,
Ont acheté le corps d'une humble et belle fille,
Et pour combler d'orgie, avec quelques denier
Ils font chanter le Tasse aux pauvres Gondoliers.

Oh profanation des choses les plus saintes,
Étant aliment de soupçons et de plaintes,
Injurié aux plus beaux dons que la Divinité
Ait, dans un jour heureux, faits à l'humanité.

O Poésie, amour, parler de la beauté!
Des beautés de ce monde effence la plus pure,
Sublime diamants et joyaux radieux,
Aimés à tous les fils de la robe de Dieu,
Qu'a-t-on fait du trésor de vos purs lamiers?
Pourquoi, divins objets, rouler dans les
pauvres?

Et ne respire pas sous ton ciel enchanteur,
 Peuplement est barbare et frappé de laidin.
 L'étranger ne viendrait sur ta couche de
 Que pour te garotter comme une blanche
 L'étranger corrompu, s'il te donne ^{eslevé;} la
 Serait ton front et flétrirait ^{main} ton sein.
 Belle resuscitée, ô princesse chérie,
 N'arrête tes yeux noirs qu'au sol de
 Dans tes fils réunis cherche ton nom,
 Noble et douce Italie, ô mère du
 vrai beau!

Innu! de schone hope is te karev te
 scruld geworden, de wey z ad, vön
 vyty fäz geyevn, is d'ing d'lyr g'leken.
 Italia heeft de g'afsch'ig' afg'troopt.
 Zij adent de vrye, de b'itche luechten. Zij
 doont van hart d'wachte. Hare wonden
 gensen. de b'is der gezondheid, de glant
 hare s'ch'ouheid keeren weder. Zij g'vult
 dit sterk g'vanc om van hare b'ezeg
 glorie on te zien en op v'ieuw be'stauw.
 En dat dit too v'ers mag: zij is het,
 na end in v'ersil van de dubbel d'ing
 h'elp a b'p'herming dan den den
 v'end'ay geboden, aan hare eigene
 Lonen v'erplicht. "Itali fra de se."

IV.

Slechts en korte wijle zullen wij stefan
by den aardeu bundel beheld duiken, die
Tafel 10 37 op St. Piante gelygd is.

Je m'embargo au port de
Lut het in den voeding,
Je m'embargo au port de hui fin la pleine
Ou le vent souffle et sans repos,
Merise ces crins vertes de la vaine
Et boucille sur son large dos.

et travers le brulland et l'onde qui
Les cent vix du gouffre béant,
Je m'en vais aborder ce grand vaisseau
Qui fume en sein de l'Océan

Zoo moet dit naue Engeland geveend worden,
te naar de eigenaardige verzigt. Dijnen
fonten muse, en de loeping, die zij sich
groecht, maar de nu int eenigstint of een
partijris begint te gelyken, gaat hy er dien
Le le pauvre Lazare et toujours en ce point,
C'est in het in onder deus deernis makkende, naeuw dat
hy de fort son ijner bevelingen en en twintigal gewone
en kleinro geduchte tot ons horeu overh. of lozingen,
de bevenen, zij bevenen de veleru kevalen en
de veleru kevalen, waaru het in alle op zichten
Zoo

De Notrang van St. Piante, is geen piante; (St.
Geen klaakt font of London bereijing; naar
een bemoeilijgende luitdrubky van shopes,
gepaard met een lijken vanden raads.
In een liet met haar gekomen zijn ^{de jhomer} Italia
in nog niet gestroven. St. Piante ^{de jhomer} Italia
Welomest in het aandoelst Arans van
Stakpene, is zij een
Ivins Julitta an ce meil étendue,
Elle est en dormie, et on le croit perdue.

Haar geloat heeft de doodskleu, maar
daa steek is nog warm, de cloud zweeft
boven haar doofde; maar zijn provi is zij nog
richt. De dag kan komen dat zij het strome
doofde op heft; de grote ogen op af weden
grut; overinde gaet letter; en zijn gereed maakt
de graf kelder te verlaten. - Dan - de die beten
voort heb. aan nog brodelyk swale, reunelyk
in staat de voet, aan de storie van het lange
Lijwade blenueid, en de storie, zal zij in het
horke ontaste naar en phonder die haar
thine, de haar in staat stille een je eerste
shred te doen. Maar O dat zij aan de hand te
niet uit stelt naar een veende. Wank wept
in de haar en de de de

de diehts haar toe:
Car ce qui n'est parti, ni la Grèce ta
Ce qui ne parle pas ton langage sur
terre,

77.

bracht hen vroegtijdig ontgaan, zijns
 maad bezweken? Wat, vande aandrang
 af, wat desen man tot dieffen maakte
 en zoo veel zwakken vork van
 het kemische virus, dan die,
 in de boort van zijn mede dieffen
 Victor Hugo ^{tuilde} blaakte, welke geens
 tachtig jaer hebben kunnen ver-
 derven, in die geen enkel jaer
 overleefden hebt de wereld met
 diezen bewijzen te verstaan. dat
 zij nog altijd blaakte, te verstaan?
 Levede de giffheden en
 turen, helpt onser eeuw, de
 spoor der gebeurtenissen in die zoo
 der giffheden vaderland, de
 gang der geesten en der
 leden, die hij om zich

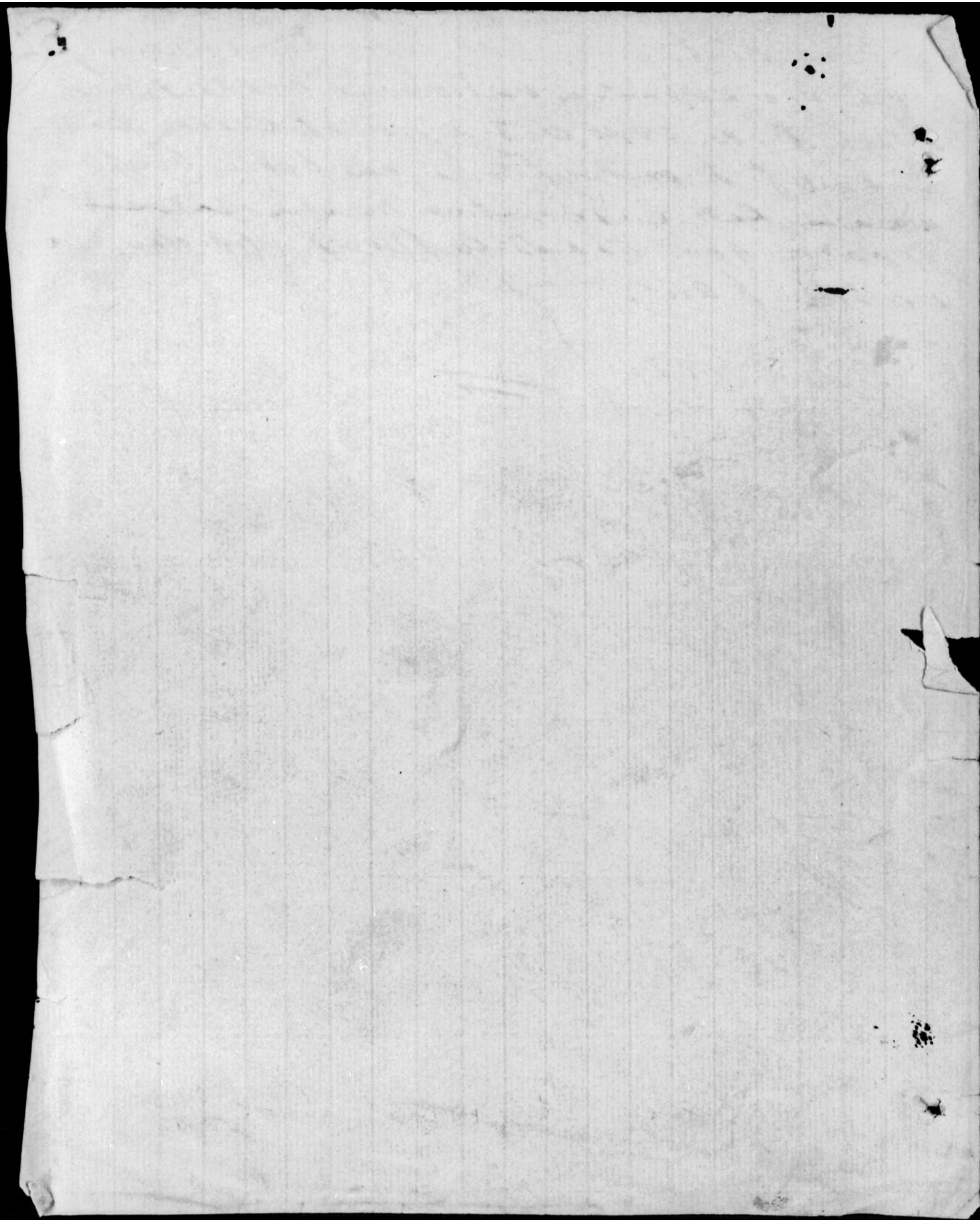
Zag,

54. 70

Zag, geen twif meer voor een dieffgeent
 of den zijnen?
 Laat ons in de eerste plaats opmerken
~~dat~~ dat bracht niet noodzakelijk met
 zijdom gipaard gaat, e dat geeste geinig
 wel dikwijls, mak niet noodzakelijk een
 smekbaler e veelzijdig zijn; dat a bracht
 va barbie op het gebied der Satire lag,
 dat a bracht der Satire eenszijdig is,
 en dat geem de ^{latyjn} ~~latyjn~~ die va klaar
 ontwikkeling overleefte groote deel op een
 tleusstelling.
 Het is een idee, niet geem, en ^{kerk} ~~kerk~~ te zijn
 bephikkerij te hebben als Victor Hugo.
 E die ~~beaanboudt~~ ^{kerk} ~~kerk~~ een meeske
 in op het vijfde in de, hetel dieffen, ^{kerk}
 zelfs al is die een conjuncte barbie, en ^{kerk} ~~kerk~~ staat
 dat instrument te verbeteren, te verrijken,
^{kerk} ~~kerk~~ te Compliceren ^{kerk} dat het ook de dieffte
 e pleomp ^{kerk} ~~kerk~~ van ^{kerk} ~~kerk~~ is ^{kerk} ~~kerk~~
 poetungen ^{kerk} ~~kerk~~ voortbragt, e het zijne
 eigene vermengen kan, dat is niemand
 gegund en ^{kerk} ~~kerk~~ jaar lang ^{kerk} ~~kerk~~ was
 te verwerpen of ^{kerk} ~~kerk~~ te eijne wedoening
 te bepeelen!

Lieve liefde vriende door hun ^{goed} verhouw, ^{58.} 82
ook voor zielelven vertrouwen oekken, en
also by en vult, dat zij niet leeren aan
zich zelf te verrijplein, en boden bereiden,
waarin hun goet en vreden gemaekt
waarin goet zaad gestroed worden en ook
vatten kan.

Maart 1882. //

Anteckningar

1883, 4.

Mors en carcafe ses flancs et son oeil,
On lui baïsa le poil, on lui cria merveille,
Et chacun lui l'échant les pieds, dans son
effroi,
Le romme son lion, son fauveur et son roi.
Mais, lorsque bien repu de sang et de
conrage,
Jalong de seconer les rettes de sa fange,
Le monstre à son reveil voulut faire le
beau,
Quand, ouvrant son oeil jame et remuant
sa peau,
Le crin clair, il voulut, comme l'antique
athlète,
Sur son col musculueux dresser sa large
tête,
Et les barbes au vent, le front échevelé
Augir asouverain, — il était du fé.
Decembre 1840.

U.S.
Sandis que tout Paris se jouchoit de merveille,
Ces messieurs tremblaient dans leur peau.

Place de Bury, vijthien j'ai juger des barbes
a d'us tra jan 1840, ten juat end, ment bet
(Reine des deux merdes 15 Oct. 1842) m' die heien
k' n'egen oppremen, u nit orkes on iemus
in da hean van barbin orkest k' d'veng'phijne
ny nit het gen by degh. "Non, la sainte conseilie"
ne fut pas point seule cette fois a se ruer a
l'immortalite; elle eut des chefs, et tres bil:
lars, pour la conduire aux barricades, des
chefs sortis de cette jeunesse dorée, sur
laquelle il daube à bras raccourcis et qui
se battit fierement ce jour là, quoiqu'il en
glose. "Tuir le danger, s'y dérober, "troubler
pour sa peau" n'était point dans les moyens
de cette époque toute d'elay, de fougue
et d'exaspération. et ce qui la turbulence
et d'intempérance, mais tout venin par les de
conardise, c'est néconoitie, absolument le
caractère particulier de cette société, qui fut
comme un été de saint. Martin de robe ancienne,
société française, — élégante, brave, entraînée
jeune surtout et se passionnant pour ces idées,
jeun à tous les âges, l'antique maintenant on
est vicup." p. 442.
Het zij des; maar nu traat dan by den a societi;
in plaact van algemeene verantwoording en
wraaknemig voor den onvoldiendow flez,

vreestlyke dagen — welke de dichten, hoe jong ook
 nog, toch reeds ^{groot} aiel gewoef was om de ziele te
 kenne te brengen — Ten Oosten en Westen, Paris
 tena gerukt — ook het doorgeslandte van
 zijn hergeleerplaat deden bedrupstelen.

Practien was in 1815 acht jaar oud. Of deze heeren
 en de opzucht eekte, die de verandering
 zijn nog de ^{boven aanprijzende ziele} ~~verandering~~ uit de
 Paris Illustratie p. 146. getreht worden.

~~La colonne portait sur son socle à son
 sommet une statue en bronze par Chaudet,
 représentant l'Empereur à costume de César.
 Le jour de la rentrée des Bourbons à
 Paris les royalistes peu versés dans les
 mécaniques entreprirent de renverser cette statue
 avec des cordes. On l'enleva de la colonne
 quelque temps après et on la remplaça par un
 drapeau blanc. Le gouvernement la
 fit enlever.~~

In dem die Frikken: La Amie, l'École
 et la Populaire - son de papyrus marphage
 et de gypse. Cette huile de soleil de
 la vie de la vie - d'après la.

"Placed en face de la triptique, vous avez
 la substance tout barbare.

Cet homme hier ignoré encore et qui demain
 tous oublieront, aura pendant une heure
 prédéterminée, senti battre dans sa poitrine
 le cœur d'un peuple, et le cri de ce moment
 d'inconsolation vraie, lui survivra dans
 toute la mémoire même les plus étrangères et
 les plus réfractaires aux choses de l'éthique
 et d'art. Auguste Barbier nous explique
 Monnet de l'École (de l'auteur de Marphage)
 et son le deus son font compendu. Les grands
 anonymes de Charbon de gîte.

Mars de Paris, et het deus
 Amstoville Appl. 66. 722.

De verwachting op den 14^{den} februari is de
kerk St Germain enz.

Enige Legationen hadden voor deze dag
wacht op jaer vroegen de Heilige Proce-
sion van de hem de vorige avond door L'Arc de Tri-
brachte rond overleeden was, en plegtige Kijf-
dienst in de kerk St Germain l'Anoyons
vervuld. Na dunnover afloop werd het
bekende portbeeld van der Heilige om
de kerk rondgedragen, men dreef troefsticht
werd medea getint, doordien eene weelmaaf,
welke de karnaval in 't hooft herse, en
kerk binnendring en heer inwendig geheel
verwoet te. Dergelyk lot onderging den
volgenden dag het julein van den Heilige Proce-
sion in Parys, want des a Pleas, die bried die
in zyne hierarchische betrekkingen geradhoed
gehaet was, werd de handeling tot, of
althans de pretatie in het lyfacht te last geligd.
Tou dagen lang stormde de woeste menigte
door de straten, sing aan alle gubare gebouwen
de liliën uit het Staatwapen, en bereidde
zich om op het vernielden te hie meer kerken, wie
eindelijk de de statimale Gardes Franca beide kerken,
en de opmerigen tot rust bracht.

W. F. Becker Alg. Gephyre deus Holl. Vert.

ignorer et qui vous éperdait parlant le
mystère de la Transsubstantiation: "y crois
comme une bonne femme!" Les hommes de
cette probité, - franchons le mot, de cette
vertu, - font rares de tout temps à ce point,
que, même en laissant à part l'éclair
fugitif du génie, il faudrait encore
s'acharner de leur ressembler et désirer
que la graine en fût commune.

p. 75 b, 7.

by 66, 12

^{de vin,}
Il est triste partout, l'œuvre du mal.
Ter cas it in de stans die my gebreukte st. v. 1870.
In den myn geheugen my niet bedriegt, in de
een versiegel in de cistie:

Il est triste partout de le vin que le mal.
In uitdrukkung is ^{dan} ~~dat~~ laten ver sachten.

Het ~~is~~ ^{is} ~~dit~~ ^{dit} draevora. dein de cistie zegel
is stelt de voorzang van St. Jaco. Reiden
Gouverneur, na den stie in de Dukten exping
[Stottwerken I. 194, 5] en te Kate leender en
een verbalg van.

Et du fond sinécure de ces sombres hallies
Prendre à flots profonds de nombreux cavaliers.
Ce sont de francs chasseurs qui courent la campagne,
Le grand seigneur troyen, des princes d'Allemagne,
Avec de beaux habits chamarrés d'écussons,
Des honneurs de velours, de loupes caparaçons,
Au conron de duet à l'entour des casquettes,
De faucons sur les poings, de plumes sur leurs têtes,
Et des hommes braveux, retenant à pas lents
De lévriers lancés sur leurs quatre pieds blancs.
Hé! hé! par où du jour, chasseurs vêtus de soie,
Qui forcé par les monts une fincée proie,
Vos femmes, que l'ennui mène à la cruauté,
Hommes, dont le palais plein de stupidité
A pipé, après le vin, du sang de quelques
Vbête,
Vos qui cherchez la mort comme on cherche
Oh! n'allez pas si loin, arrêtez vos courses,
La mort est près de vous, la mort est sous vos
La mort vous garde ici la plus rare merveille:
Croyez-en vos devants qui abusent leurs oreilles,
Voyez leur cor fumant dont la veine se tord,
Leur frayeur vous dira qu'ils ont fait la mort,
Et que ce rois terrain a reçu de nature
Le don de convertir ces corps en pourriture.
Or, à ces trois tombeaux ouverte sur le chemin,
Voyez ce qu'ad un jour elle fait d'un humain.

bl. 53 Elles vout protant de leurs fragments pieux
Contre la barbarie et toute horreur d'usage
...
de Rome

"L'Esprit de l'Eglise romaine, d'abord,
avait eu son regret ces destructions
matérielles, cet encombrement de débris
qui attestaient d'autant mieux la chute
du paganisme. Dès la fin du quatrième
siècle, un pape était assis et l'avait
aidé à la dévotion de l'orient, puis
de l'ancien Rome et des murs qui
la protégeaient. Ensuite l'Eglise pen-
sive dans Rome se fit, pendant plusieurs
siècles, aucun effort pour épargner
aux monuments païens les dévastations
du temps et des barbares. Ce qu'il
y avait de précieux de l'art antique
ou plutôt d'imitation de l'art byzantin
ne s'appliquait qu'à la prière du
culte chrétien, à la transformation des
temples païens en chapelles chrétiennes.
Le Capitole seul fut relevé de ses
ruines, et un seul des palais impériaux
conservé en devenant le palais de
Léon, comme le Panthéon devint l'Eglise
de sainte Marie aux Martyrs. Hors de là
de là

Her palaces are crammed with goods galore,
And bawcolles no longer meet the ear:
Fete days are past, but Enterprise is here,
Shares fall, stocks fade, but Commerce doth
Not reckon dodges more than Doges dear,
And gain above artistic fanatity;
Accounting best on earth, the Trade of Italy;

~~Galore and Galore, transport.~~

(Goods galore, transport galore. ~~Galore~~
(~~Galore~~ transport.) Galore. A failor term,
Meaning abundance, (Irish go lor, in abundance).

For his part he had trinkets and gold galore,
Profices of price-money quite a store
Jack Robinson

Brewer Dict. of Phras. and
Table. in vocs.)

fl. 70, 71. Orderwergel die in [~~de Poarte~~] belenad ^{79.}
Lazare
worden.

Le hier des Inhoudt van het kleine boekje:
Prologue, Londres, Mellem, Le Jiu, Le Minotaur,
Les Belles collines d'Islande, Le Lys d'airain,
Conscience, La Tamise, Le Fouet, Les Mineurs
de Newcastle, Le Prison du Sultan, Westminster,
Les Hastings, Le Pilote, Shakespeare, Le Plectre,
La Nature, Epilogue.

fl. 70

(Barbes)

N. 76. Wat sedert van Lam in 't lutt veylaen
 is, en weinig gewest, heeft in zijn vaderland weening
 ondink gewaakt, in dit andere lander niet dorged
 Nappung, na het veroveren van de clud de clutton die
 Luffdell. Nu ook in zijn vaderland veel gestoren waer de keef
 in 1860 en dat entusse cent 1860 konne geseelt

Het belangrijste is wel (eene vindingrijke
 bevela overhening van Shakespeare's Julius
 Cesar, en de vermaat van het oeffenelijken;
 Later op nieuw en gelyk ^{van} een voor de
 Portica gelykde ^{van} de Opera. Uddet, ^{van} de
 de Bonvenuto Cellini, ^{van} uitgegeven
 onder de titel der Etudes Dramatiques
 uitgegeven
 Lyre vordere gedichten, de laatste van 1865, ^{van}
 Ma ^{van} in 1869
 de ander en 1872.

Deze en 1869 is getiteld: Œuvres et Chants, en die
 bevat de Œuvres dramatiques: Erastote (1846)
Dot de Vin (1859). César Borgia (1865). D. Œuvres Comiques
dramatiques: Le secret de bre de gen (1855) Le bonnetier
en beau mariage (1864). C. Chants (Religieux) (1844)
 en D. Œuvres Heroïques (1843) 30 sonnetten ^{van} de
 de Œuvres en 1872 (ook en vordere in 1870) ^{van} herb:

Silves et Œuvres légères. Men vindt er en 1.° Œuvres
légères, in 1848, zonder naam en heeft a en londraal
 veylaen onder de titel van Chansons e. Odelettes pueriles,
 en in 1860 een lutt met de naam van de auteur uitgegeven.
 [Anacréontiques]. - 2.° Silves, 1869. "pieces intimes, de France

Gesprek
in
Zwitserland
over
Goedew Smaak.

2
1883.

"De quietibus non est disputandum. Over
~~franc walt niet te tritten~~" Zeide ik, een
boek uit de hand leggende, waaraan mij
het lezen hoogelijc was aengesproken,
maar dat mij zeer weinig habe kunnen
behagen: "De quietibus non est disputandum.
om franc walt niet te tritten."

"Dat ben ik niet met u eens," zei Querulus,
die in de conversatie zelden begint met
het eens te zijn.

"Het is een spreekwoord," hernam ik, en spreek-
woorden, zoo als zij niet, zijn de vrucht van
eens mans vernuft, maar van de wijheid van
veelen." John

"Volgens Lord Kinsell," zei Querulus, "maar al
heeft een Lord het gezegd en al zegt de
ghehele wereld het ken aan, berispt het
daarom nog niet met hem eens te zijn."

"Ik zou het u toch wel durven aanraden," viel
Crito in, die ook van het gezelschap was, ^{in die}
zij maar eens onduideliking maakt. ^{Wel}
onduideliker doet ^{wel} ~~goud~~ ontstaan. ^{Quid bene}
dicta quic bene & bect.

"Alzied" Alweer een spreekwoord," zei Querulus
"Ja," hernam Crito, "en door behartigens waard,
saame zij wel ziet instemmen, a dat

The wit of one man, and the wisdom of many.
Lord John Kinsell.

die voor de tegenpartij praakt hebben! 853
Het vermaak is ^{te veel} te veel voor quae! Plakt
Ina gnanque voluptat. Het det glaatten van
gongevheid even zoo!"

"Jij doet mij toch wel gelieve. Het stemmen,
Zij Quisquid, dat het een vermaak
edeker is dan het andere; de een gongev-
heid beter dan de andere geplaatst."

* dat hier des aan de orde is

* dat in enig spel is,

* Raifonner sur l'amour, c'est perdre la raison!

Proffers

Proffers

† geluk te wenschen.

† geluk te wenschen

† en, in het gunstige geval, tot opbrekking
over en weer van die twee denkbeelden
antwoord
†, het schrijven om te overwinnen

"Ik weet niet, hernam haar echtgroot, of zijn
aan vriend zoo onbepaald ~~afgekeerd~~
tebt. Het gauen, of dat op hier met grond ge-
trist kan worden, is niet zoo onbepaald als
dij woosheit. Mosta wij zijn eerste pleisig
maar zoo klachtloos barmhertig? Het sjuon
is leer? Ik zie welber zeggen: het sjuon is
velocei; het heeft uiterlei vernouwt best
komt voor met onafschied van graad; het oude.
Men sjuon is zeldzaam. Liclan het bijt
geboerd voor, heel wat sjuon met pleisigou, die
Londer duit, heel met minstrekijer, die
alleen het ti verzoijkt of, ^{of pak geden} ser gij niet, ten
oefening dient tinn, slou, laat hij zeggen
Leu conphil van gesela, waarvan de operkoun
meer of min belangrijk, ^{waarvoor} zijn kan, maar, dit
tuur onvastandig is. Het is mijn mooi niet,
heb ik hier menig een loore zeggen van die
jonge Semitische vrouw, die wij daar aan
den arm in chet man, die dan bera allen wto.
en heeft, op 3, neer die gau. Het is mijn mooi
niet, zeggen andere. 3. Zal deugdwaardigheid
dier, ^{semitische} echtgroot zeggen, van die lieve Engelse
met goud hare goud blonde lokken, die leer
dau bij de voers staak, en raad van goud goud
jongman, sjuon hij stuit an of hij, de
James wil uittoken, de oogen niet kan op-
-konden. zijn bide dint sjuon? deze Esthen,
dat dat echt profiel, die warm gelaatstut,
dat caron wat haar, en die gitz wat oogen,
die

J Kok, Hacke, Pohl ten Kate.

† die de prenter van Doré bekeken heeft

J Luch Aant. B.

† die door Sarah Prouard

97. 13
heeft, dat zijn beeldspraak te nemen, en dat men hier van en Zivoren. maak preekt, gelijk daar van klare vogen en du en fijner reus. Deze beeldspraak zegt, dankt mij, alus er is het eenige dat er van te zeggen is. Het onderscheidingsvermogen van den maak op het gebied du den geest werkt even onwillekeurig even onmiddellijk, als dat van de tong, ~~en het is even~~ want het spijst en dankt betreft. Het komt het nabest voor, het is niet zo geweldig en wordt niet zoo predig verrekend; het verwerpt even als dat het lichte met een opwelling van afkeer; het is even als dat, wel eens onzeker en verlegen, niet betrouwe of het qua vooget ^{wordt} hem al of niet behoort te behagen, en even als dat, heeft het voortgaand nodig zich te gemennen ^{om} zich te vormen.

"Dat hebt gij uit Voltaire" - zei Cuitor bij era. nu dieh niet verhelden much, ongetroft ^{geeft} met ^{de} gedaete van andern te kunnen prouken. Dat hebt gij uit Voltaire; en hij heeft gelijk; maar hij gaat te ver, inder hij lijde de rechtelijke menen en de werking, even geestesgav, alus tot het gevoel ^{betreft} betrekt. Ook is de maak ^{werken van de} part die het denken onmiddellijk van het gevoelen, en het ^{trakte} zonder dat geen ^{voel} na gevoelen, geen, maken zijn. En alken omant het denbne er ^{is} niet meer, het dieh verkapte ^{geen} ^{een}

† Die de Antiekening n. A

¶ Maar dit het kwal ~~is~~ is; waer
het typer haal huyt; waer de
natuurlyke smaak aan dit kelsen wordt
overgelaten; dan moet hij ook over-
gelaten aan alle lei invloeden die
hem verwachten; (biederen) deen
ontwaard. e. de, traanmaak vinnen,
die hem verdoeft e. verdringt."

98. 14.
ene behoefte is, dat bedenken niet uit alle
is, de smaak voor vermaak, voor afspan-
ten duivering, voor veredeling weethen,
verdeling vergoeding voor verftelling,
verftelling; kan na ook van verworven smaak
spreek, die; van den natuurlyken smaak
uitgegaan e. van elke doordringing e. beleid
gebleven; het hoofde is dat beleid te
worden. ¶

"Maar moet gy mij wat te wijzen, mijn
heeren; (in Mar. leite met een leide)
"Maar ik begrijp e. toch wel ik e. en ik
loop, de leem er van. Mar e. ding,
denk ik te er van. Kan de smaak leide
ook veranderen, verloft zich, en de leide leide,
verloft zich e. toch goed, toch betrouwbare
leide? Ik mijn jonge leide, in de leide dat
ik toch wel het strik gewelde, de leide
e. met gephiste e. geduente, en de leide
leide, die mij mijn leide leide, waar ik
en niet de leide leide."

"Het strik gevoelen", (antwoord Crito) is de leide
niet het leide gevoelen, e. de leide leide
leide. In de leide leide is er mijn
leide want leide. Leide leide leide leide
leide gephiste e. geduente leide
leide, is het niet leide leide leide,
- in de leide leide leide leide leide
dat

~~" Sauvage ivre "~~

~~" Sauvage ivre, a dit Voltaire. Soit. Il est
sauvage comme la forêt vierge; il est ivre
comme la haute mer. "~~

~~Nicolas Juge.~~

~~mal gubstzdes~~

~~" Cornélius fut le premier qui eut du génie, et
Nasire fut le premier qui eut du goût. "~~

~~La nation est de gibetiers~~

Van water hebt gy dat myn arme Ophelia,
& glazen kon ik myn tranen die naar en.

het diekheit re konink / plukking

1) Belofte Nijmegen bladen. 2. 110.

2. dat de voorstelling u Voltairre
de ont. kon zien wat het ughel is

maar hij bewoondt alus u hem: " comme
une brute", heet Rijk, u reent du Savage
ine in beffering. "Savage" ind, a dit Voltairre.
Soit. "c est sauvage comme la forêt vierge;
et est une. Comme la hante mer"
1) Les de chant.

dat zeg ik waarselje de dichter die kerkbeding
traaceer ~~hij het~~ ~~van~~ ~~dat~~ ~~de~~ ~~van~~
Sinter van ~~van~~ het verhaal van zijn kerk
jammalyk verdrukten deest ~~van~~ ~~aan~~ ~~doen~~
beantwoorden met een:

Too much of water hast thou, poor Ophelia
And therefore I forbid my tears.
Nen! die deed land ste dichtingen hij heeft zoo
wel als Voltairre, dat To be or not to be, con
anore ~~en~~ ~~in~~ ~~ver~~ ~~ten~~ ~~te~~ ~~ver~~ ~~ge~~ ~~br~~ ~~a~~ ~~ch~~ ~~t~~, - die mede
= Landste dichter, die Geide heeft:

Die an Shakespeare af, wat by hem is
Karatefoket, gepneet, het menscheit te
der driftens schildring, te aan was,
vorming, traack!
Die daar zijn lof, zijn dinging!

en de van de navolging van het overige
afgemerd heeft, of phoon hij in de
leestempeling van het geen hij daarbij afteu
gelyk Voltairre, wil wat sterk geweest
is, heeft ~~een~~ ~~met~~ ~~ten~~ ~~aan~~ ~~af~~ ~~te~~ ~~te~~
nog zo slecht een raad niet gegeven.
"Maar een raad, die Lev (hij hem leet
kunnen vromen) aan en Victor Hugo
erger dan verpild den zijn geweest, (merk te
ik aan. Zyn man is Shakespeare; het worsten
dat hy in zyne drama's, met bykban Casper,
dat Rijk, gelyk, ook spelsmatig en zijk
overtuiging vrecht en groet wil ~~te~~ ~~te~~ ~~te~~

1) de van in de te te te te te te
"E. van in de te te te te te te te
"anderom", te te te te te te te te te
"H

3) Lichte des Geleenden, Voorafpraak.

te hebben, aan de orde van den dag." 114 33
"Hier" Leide ik u, den ken de door "Christ' vreesd,
Victor Hugo te hulp kunnen komen? Weerky
zege op het stuk van Dichtkunst, zijn en geer,
goed of slechte onderwerpen, maar, allely god
of slecht dichters."

dat heeft hij dan eens naar waarheid gezeg
- hernan Quenulus en Bilderdijck fih bonc.
worden bevestigd:

Geen veld is dor, waar Dichtkunst ^{contreedt,} zoekt
Het bloemtyl wakt
het bekonlyc tafereel van de geboorte den
goddelijke Aphrodite stond er ken bij over
vogen

Het bloemtyl wakt, waar fluits hoar vrees
En der de hand den echten Toon ^{drukt,} groep wret,
Ook wat verscheint, kan streken en verrijkt."

"De smaak van onze tijt"-merkte it op - "vandaag
Liek in het algemeen meelijc met het
Leidlich."

"Natuurlyc" viel Quenulus uit. "Ons kye
is op syn dood, dat, waar hij slooth geniet
wil, bij ongeluk ook nog wat te lereen
zal wesen. De Kunst on de künst, dat is
de eens, die hij zich tot verstellen toe, door
de Zwergaan de Künstkennet a künst-
Epitelo hoort voorhouden; op syn best:
de künst on het schoon, maar dan nog
niet om het ledelyc schoon, om het keador
het ja doe van die leidelyc Griekew,
maar om het Zinnelyc schoon. Daarom
staet

Maak hem de muziek het Recht, die
keerde om, geen inkond ~~Leff~~ is, bij
welke veel geweld, en kint geleed word.
En dan een leerdicht! Negeijneens!

"Een dichtbundel als ik onlangs zag, ^{Leid.}
en een dichtbundel onder de titel ^{van} het
boek der Lijden-schappen moet hem men
belachen!"

"Het boek der trak?" riep Quercus uit, met
Liek een ontfaetende haars op dit wat
dat een Amishaphe familie, talrijk
in vromelyk personeel van vijfstellende leet.
Hij, die kint vor van one of zath, e. der trak
veinum, van schrik opffron, met uitkonde
zing van den paterfamilias, die al een
echt pilgim jathen ^{van den} ~~leer~~ ^{nieuwe} ~~tyd~~ ^{zijn}
stokrijve houding bleef bewaren, en thuyt
zjne lounge overwilt haw haes boude
geen von vertrik.

Ik vond het beter dan douch van dit leker
nog al keig germanisme niet nog een
in het reder bevedene hart van Quercus
onk draaien - "Lijer" - vroy ik elation
let onderwerp in gesprich weeder opvithen -
zijn en geen manne van haam, ge, bevede
dintleekter, die zich tegen het leerdicht
uitlaten als don hit geen prose zijn, ^{en} ^{zijn}
mer tot het gebied der metafysica dan tot
dat der poëzie behooren; vintt veeleer
van verffadelyke overweging dan van
poëtische verrikking; in ieder geval weinig

1) Lovelock, Verth. goud. vlad. van het vrecht. ^{en}
Lijden-schappen. Poëzie van Pol de Mont, 6th. 1882

of geen eutricht aanbiedende of aesthetisch
genot; weleer berijnd prose, dan soales
vo. het leerdicht Wabrachtig kintvoot.
brenpl."

"Der mogen theoretische preken" antwoordt
Quercus, "maar geen dichter zal het ken
nareggen." "Is waab een dichter om op een
dichter te tegeven, Marmontel, heeft in ty
Hij dat practys begonnen. Hij offerde een
spot van fluitredol: tot voere was fichte
verdrachelyk; dit leerdicht voor fichte niet
vatbaar; en der halve! - Maar is niet,
of grien van dichtspok, onderwerp, fichte
en al het andere, de dichtertijke taal,
de Taal de poëtische dichten - en van andere
spoken bij hier niet; zijn laas zijn er in het
leerdicht ook, en niet dreinig - een bron van
aesthetisch genot? De taal is in hee inigt
vreden, het opvrecht, de poëzie, a hij
geeft ons prose te quitten, die haer, in
breke materie dan ook, in de velle kracht
en schonheid van dit haer inigt wera
Ivor ons dret uitfethen - En Quet gij de
werke en dagen, dret gij de Georgia, zult
gij de poëtica, dret gij den in onsen
Tijde, ^{am} ^{met} ^{zijn} materialistyske inhoud,
wee met nieuwe kracht in de mode komende
de Perum Natura buiten de poëzie, buiting
het gebied der waerestyp kintvoot bruyde,
fluita. Geen poëtische verrikking zegt gij
Wat antw huff Ordis van het Carmin publius
Lucreti, het Statius van

zijn fuur an diis doer preken? oprijnd 36
proza! "Ik heb allen, die zich door zoveel
eenvoud heen, aan meesterstukken al deze
verlichting hebben, geen onverschuldige
proza en poëzie gekend, geen fraaie, of
een verkeerde smaak gekend?"

"Leedicht" dei Orto - "is een ongelukkig
naam. Delt proza man mag hem uitge-
sacht hebben? Lied decht, helder decht,
keijssel beloven grotere dingen. En
leker de didactische poëzie, bij de Orto
zo oud als epos en tragedie, bereikt
het hoogte in de poëzie decht, afkron
het boek Orto mij nauwelijks vergunt dit
te zeggen. Maar is dat al het hoogte
in de poëzie poëzie? alleen het hoogte
in de kunst, kunst? En is die de didactische
dichter waarlijk dichter is; dichter en
geen preker, geen betoverer, geen verkeerd
debaan; dichter in de opvatting van zijn and
werp; dichter in de behandeling van zijn and
werp; dichter door de liefde, wordt zijn and
werp; zo hij dichter is, en geen schrijver
of beschrijver, maar schilderen... Van schil
ders gesproken: hebt gij den Jesus van
Pilatus van Munk and giden?

"Ja" Leid de ik en Marion Orto teiflond, met
leerdigheid, "hoe hebt gij die gevonden?
Hertelijk, deken. Wat degt gij er van?"

"Wat ik er van zeg?" Leid de ik de schil
de tot mij te zeggen:
"de schil de tot mij te zeggen, heeft al and
geveel"

Handwritten scribbles at the top of the page.

Vertical handwritten text on the right edge of the page, partially cut off.

Two best of letters address her card with in ^{Home} staff, and
de officiales taal...
J. Soekarno ~~Soekarno~~

Joachim
in deren naam tyd

Gm. dyt helens geworde met Lordcyph XIV
Oter mo. Ces magoto? ~~...~~
~~met Lordcyph XIV~~

f il d'ing my, ^{an} let i d'ing, mau ~~...~~
dick ~~...~~

hart, onder aandoening van hoop & vrees. 1738.

"Gij zijt uitgehoofd onder de macht der
Scheldes gewent", die Crito nu eent lated,
als Gij in Rekenfchap van tuur u drunken gewo-
pant, hebt gij de scheldes gae bewou-
deren."

"Loos waer het" - da ik en tre. ook gaen denken aan
de indruk met de vertrouing, die een Land
aan Hongarys, waar regelijft tijds, een volke
poëzie nog in bleei is, en dagelijke op nieuw
in het hart en op de lippen van zijn herders en
Landlieden, zijn mifera contribuient pleet
verwekt en gebaard worden, met zijn
Monkakey, zijn Lichts, zijn Joachim
zijn wie niet al ^{in de jaren om 1740} op het houfto kunftge
liefte maakt."

"En Gij hebt" - vroeg Crito, na deze fehildes
gedien. & hebben, niet naar de intentione
der trouffeling willen gaan; Gij hebt de
giffiktheid verloren om voortaan het verwey
grootte guelte van de fehatten, die ook
^{makende} bevat, ook nog te kinnen bevoor
deren? Welk nooms waard kunftge ver
nog ook igelyk een Schutter maeltye, en
atomifche les, en dinnerhuis, en leefde
en deefte, en bloemftuk, laat staan een
stie leer, van wet meefte heid dit dij, nog
antifreeent, dat betreft fehildes lyke
opwet ing, geefte tekening, treffe colvies
wat en kracht ponfel op een nienk prepel
indien, nijes, aan natieis en werkhelyk
maan

maars niet - en dwijp van aan het ideale ³⁹
maar niet eens van groote historische
feiten of dramatische treffender be-
steed."

"En diepvervalle kunst,"
reciteerde Quenulius -
"En diepvervalle kunst, en twee verspreide
bloemen;
"Zijn, door de kunst verbeeld, een
voorwerp van waardig"

"Zou is het" hernam Crito, e. Zoude uij
da ook ee bloufink van Huijfen, ee
Landschap van Verscham, ee Avondstond
van Dons, ee paardmarkt van Wouwe-
dams, een nachtwacht van Neubrandt,
en ee schuttersfink van Franse Valls, omdat
zij geen historische pikke, e. geen Apothekes,
Zijn geversfd door alle noemen,
Lille, vrede leeddukte van ee Stegodus,
een Virgilius, ee Horatius, e. ee Lucretius
geen andig naar de alim ee geversfd
proza, waardig tenen, en de Eijay
Man van Pape, ee Lucht van Jullerden
van Milddijf als niet de berijnd
proza te zijde stellen."

"Ik om ee lijf ding" - en Maron Crito
die kaart binvelo aan de twee gebreut lid-
dat ik van zintjche chälet van Velter, ee
de het om ee glets? ee goed schildery kon
bij gant, om ee photographie of van gant
d niet, maar dat een klein Marichy

178 40
inset op de brite trap zitten, juist ²⁰⁰⁰
op dat oogenblik, met de een schoen uit
en daas ^{was} blouf onetje bekijken, en of
het sonder ras.

"Wat berijnd proza betreft" - midde Q
aan het staet en bij ons naar, al op bij
en eilang niet veel last meer van
Zulu hebben; rag fekte van proza
font souit, of we metriek proza, welk
laatste in menig geval, in die t maan
al proza ^{gevoel} was, ook voor
gewoon proza een geleden worden, gijf
het mettedaet niet anders ee. Ryn-
Loree gediecten konen meer e. meer tade
om in de maak."

"Dat wil zeggen van die lijf, zie
Mar. Crito."

"Zij zijn het ook weger geveet" - merke
ik aan - "In het laet der achtheid een"

"Juist niet de bloufijel van poezie, niet
Quenulius in. Een geheel vergeten Van der Wout
en ee wel opgegeven Bellamy! Maar
het ontbrukt daarbij niet aan de aan
eig van grondew. Het zijn is ee over-
bedig sidraad; het zijn is ee dekmantel,
het zijn is ee kinderfjel. Gy moeit
ghoord hebben hoe ee Muetatula in zgne
inpreavifatie op het zijn afgaf!"

"Maar

"Maar is het" - vrey Merous Crito - ⁴¹ ~~1784~~
Het niet eenijermotte en belemmering
van de duitsche vaart en vucht; Zoo
iet als een beemfchuur, en bleek aan
't been, een...?

"Kiet gy wat Lord Byron" digh Merous?
vrey Curulus -

Propoets wite blanc vorse, ^{Sin fond}
^{of zhyne,}
Goud wotmen deus gparrel wits
^{theutols:}
"Ook don op deweefde grond" - ^{Li Auto-}
^{idere band,} ook die van het metrum
maakt afgetroopt worden. Maar ik
vrees dat wy dan, zoo ^{trug} als de poëzie
wilde wesen, dat ongebonden styl dende,
krijgen nog in de andere zin, dan waarin
men door deze bevoording prose
van dicht onderscheidt; ^{Ritterlijk}
^{om-dicht;} poëtisch proza...

"Misthontje, proza", monpelele Curulus.
"waartegen" vervogde Crito, om ook
te rug een twee genvege te geven nu
vried vrotas Hugo waarphint:

Pleeds garde o Marchengy! La prose poi
^{tegro}
Est une orniers ou geint le vreau
^{Pegase itique;}
Tout autank quele vers, certes, La prose
^{a droit}
A la juste cadance, au rythme divin:
^{soit!}

Pourvu que, sans singer le mètre, la cadence
S'y sache et que le rythme austere s'y
Condense.

La prose en vain essaie un essor as form;
Le vers s'envole au ciel tout naturel
^{chant;}
^{ment?}

Il monte; il est le vers; je ne fais qu'un
et d'éternel, qui chante et plane,
^{de frêle}
et bat de l'aile.

Il se mêle, farouche et l'éclair dans
les yeux,
à toutes les lueurs du ciel mystérieux
Que l'aube frissonnante emporte
^{dans ses voiles!}

Quant même on la ferait danser jusqu'
aux étoiles.

La prose c'est toujours le sermo
^{predicatio,}

Prosa est et tu n'es que l'estig
⁹¹
It est ook een dialectische poëzie.

"Poëtisch proza" kan ik nuende ik te trouwen
opmerken - kan ik niet zeggen dat in de
heda deaafpha smach vact. En ook heb
mer dat "buitige, geaffecteerde," ^{Teheer}
in der piegel dierde en dieh met jehoukde
"leisende;" dat los en afgunlyk moet
heeten, maar schrikhulyt ^{don} ^{die} ^{noie}
kleiner gegeneerd vrad. Een man van
grootte begaaftheid heeft in zijn tijd er het
"Les quatre Vents de l'Esprit."
^{gortbild}

voorbeeld van gegeven, en een uitgeloofde, ^{43.}
king van koninkrijken, maar gelukkig
geen koninkrijk gehad.

"De den meenen" die Oitko. dat wij
in onze dagen, in ons vaderland, over het
algemeen beter met het proza. staans
dan met de poëzie. Van het stijge ^{voort}
men, in alken stijl een afkeer. Men verlangt
zich niet dan natuurlijk uit te drukken

"Soms al te natuurlijk" mekte Quercus
alere. Ik stuit op woorden te keuzige
die, in mijn tijd, in goed geloof, niet
op de lippen werden genomen.

"Wat bedoelt gij precies met uw
tijd? - vroeg Oitko. Een jonger tijd? De
tijd, toen Geel den stijl begon te verdu:
den op a. oprechten, en goed hartigen, een
knorrigen, en een ijdele, of verwanden
stijl?"

"Van den goedhartigen zijn wij af" zei
Quercus.

"Ja: antwoordde Oitko. maar ik geloof, om
van den onoprechten. Wat hij den kroonig
vonden, waarvan hebben wij nu ook dooken
geen vertegenwoordert. Het duhad diencus
uit zich van meer anders. De verwande?
Ik weet niet. Maar zeker, de trouwste

is niet meer gewild. Ik geloof niet dat
in onze dagen Leitfisch meer een
leerrijke den worden. Leitgeloof voor
een Gefhied. en Redekün Guldenpflü
in de stijl van Sallustius!"

"Maar ook niet" viel Quercus in, "dat
er, in onze dagen velen zonden gevonden
worden, die in staats & areu Volair op
een meesterstuk te leveren, als van den
Polem gideaan heeft, met die door
bucinand overtroffen karakterstels
van Napoleon, die held van Europa,
in zijne hoofdstad teniggetrouwen als
een vluchteling, raamijks lerkend aan
de prouten van zijn paleis."

"Het is blykbaar, zide ik, dat v.d.P.
in waarde van de verwant waardig, die dit
by Quercus in andere moge oprechtig,
en in stijl van al het geen hij in zijn tijd, men
aan iemand, voor ons prose gideaan leest
geleerd hebben, niet meer gewaardeerd wordt
by den hie tegenwoordig geslacht. Het is
om een uitdrukking te gebruiken, die in
onze dagen zeer de overhand heeft genomen,
het is de feit, dat ook zijn vertrij spijste
werken niet meer geleerd worden. De en,
kind brevent geen belang meer in; de
voim oalt niet in de tegenwoordige staad.

van zich alomst uit te drukken: en de
maatschappij tegen overden was geen
beraadde, zij was een magelike: de
enthousiastie had 't geleerd. En wat het
eerste is, onzeszede Van der Palm was in
staat geweest die nieuw, algemeen
aangenomen, laat mij zeggen, droegen
werde, worden in orde. Zoo zou
ongedwongen schrijftant van een nieuw
dynamisch held uitmaken, en
d zeggen: "Kunstenaar!"
"En is Quercius op zijn spreekwijze!"
Zei Merow Crito, lachende en in de
dansen klappende.

"Ja, - Zeid Quercius, - en vermits gij
mij trjunct - dat zij ik? - Vermits gij mij
bijvalsteekenen geeft, den ik nagelief
af te schrijven. Ik heb uit het standpunt
van stijl taal, stijl, en goede smaak
angeneem grieven tegen de van der Palm.
Zij is niet orthodox genoeg om, in stijl
te canoniseeren, en in plaats in den
baan te doen, die traakt om het kindertje
kennt te geruelen, of zigeuren pleye
de hulp om het duits woord afte
in ter danktegen als nieu gezegd, le
ge claren en clergelyke; en niet ge
geueg om den in het hoken le
Ik hebben met ver schyningen, waar met

gerekend maakt noden, begrippen, die 122 18
elkander de de de,
spite drijvers en erges op de de
En hoe rechterlijk hy ruis bij de de
historie stijl, de de de de
dagen de de de de de
die nu niet een boek aan te de
als de de de de
en de de de de
voet voering van de de
niet over de de de
word: haar verloop!

"Maar al voor avond al de de de
niet begonnen is? Verloop en de
zijn in men de de de
spreek? - Zei Merow Crito.
"En 1816, Merow!" dervatte Quercius.
"Maar zijn hy niet veel meer dan een
laan de de de de
van l' avant soir was, is fin de
viele geworden. En wat verloop beteft:
al wat een maal de de de
dat, is in aan te de
is aan de orde van de de
de de de de de
Maar wat was de de de
En taal, an waar in de de
en de de de de
en een stijl al van de

Van daar schoonheden, waar wij tegen
dronkig geen hart voor kunnen hebben,
en gebruis om dingen, die wij hier in
geen patrouille of opstel kunnen ontdekken.
Hant wie, mijn heeren! overwegde
de spreker, en nu eenmaal in een
de troepke stijl vervallen, met verheffing
van stem, omhelende oogen en over
elkaar gestagen armen, - "wie, ik vraag
het u, kon in den tegenwoordigen tijd van
den val van een Keizerrijk gewagen en
zich daarbij de smakelijkheid uitdrukking
ontzeggen? Wat hier was sonderling
zatter? En de Rhetorische bijeen, die thant
van Van der Duyn van Maas den te
verhelen had: "in den avond na het vrede-
felous scheiden der tweede vergadering
zief het belang, en het gevaar, der goede
zaak hem naar Amsterdam; maar door
zijn afzyn mocht niets vertraagd
worden. Van Hogendorp had zijne
handteekening op schoon papier, en
daarboven te schrijven dat het Vaderland
eifke Leren. En die sturven kalaten
der in drink van dit groothartig, van
"Frouwen rug te versterken, door ons het
Noblesse oblige te onthouden, waarop
dy te ~~versterken~~ ^{maechten?} ~~rekenen~~. ^{maechten?} ~~rekenen~~. ^{maechten?}
neen! zoo min als ons, bij de parakeken
van den Anton Reichard Falak, het the
zigt max on the right place den kunnen ontferm

"Is het niet in the right place? ^{173 C.} ~~vroegellus~~
"In Engeland, Merrow" sprak Quercus, at:
te d even. plechtig - "in Engeland! maar in
Nederland geenspits, f. i. n. t. d."
"Ik heb gekend op een stoffe" - dei Crito-
"Ik wil wel weten, dat het gedenkboek
den Nederlands Herstelling, en al wat
ik jaakt, in andere stijl en smaak, ook
voor treffelijks te lezen heb gekregen
voor mij niets van zijn waarden en
schonheid verloren heeft, en dat ik
er nog altijd van puy te leeren, en
enkele van zijn overig oratorische werk,
en dat zeker om de lezen, die zij
inhouden, als om het voorbeeld, dat
zij zijn. Ik heb een vaker gehad,
die er op getield was dat ik in
zijn jeugd van buiten leide, en dat
niet alleen, verken, maar ook proa-
"dat was in de dagen" - dei Quercus-
dat men versuimde de jongens van
d' Gymnasium, hun gewoone
leeding huiswerk te geven, zoudat
zij met hun tijd geen weg vintten."
"Hoe het zij" - herman Crito - "ik
leerde van buiten. Ook wy wat van
Van der Pelt

Van der Palm. Maar anderen ⁽⁵⁾ het moede
mijpkin tot dat breedspakige, flote
in zijne Redewijzing over het verpact
en veronachtzamen van de regelen der
kunst. Ik geloof, ik het nog kon
kunnen opzeggen."

"Laet hooren," riep Querulus.

En Crito ving aan

Ziek zij die fiere schoonheid,
waaraan de naties al haar prook
lecht ten koste gelegel? Wat vuis
in die oogen, wat uitdrukking in dat
gelaat! Welk een kernelfke lach,
wat Trovriade stem! Hoe Lunieren
en golven slac sijne lokken langs een' hals
en

52 ~~77~~ ~~124~~
en boorem, gelijk Phidias uit Parisch 124
marmor kon beitelend die die koning,
en eenen Godin, die beweging, die gong,
die leent, ag van eenen der be' aarigheden...
"Conceptu patuit dea", (fluijstende Querulus.)

Maar verbeeldt u haar, vervolgd Crito, met
den kostbaarsten twi omhangen, gluijstend
van goud en eedle gestanten op een Lunierig
en blinkend tooneelgewaad; in plaats van
een enkele roos, met een ganschen ruike bloem
op een half ontbloeten boorem! Verbeeldt u
dat een later bewegingen het doel verraad
om bewonderd te worden, een later blikke
en schijnt te vragen: ben ik niet betoverend?
en dat zij konden zich acht de welvege.
lijkheden een geselschap, dat flecht vagen
voor haar behoort te hebben! Jemmer, zegt
zij, dat zoo veel schoon door zoo weinig
keerschheid, door zoo veel hoedmoed ont-
lufferd wordh! En ach, waren er geene
schoonen, die naar dit beelch, en geene
kunstwerken, die naar deze schoonheid
gelenen!

Doch verbeeldt u haar met een ledig, naai
rein en bevallig bleed, passend voor hare
gestalte, keurig van maakfel, kuisch en
matig van oel aangebreecht versierfel;
wat de naties naar heulijks schonh,
dier verstonende, maar verve dende
verbeeldt

verbeeldt in haar minnaam, diendvandie,
 of luttend voor eek en niemands oplettendheid
 eijfendole; zy verrukt, zij verwoest, en wil flakte
 gevallen; eens aandacht is op haar geweten,
 aan haar gekluisferd, zij alleen schijnt heb
 niet te bemerkens; en komel is in hare bloey,
 maar het is om anderen te zaligen, niet om
 zelf al een Godheid te prijken; dat ewe,
 vol zedige schaanbe ontvriecht het staren
 der opgetogenheid, maar waar het ziele
 drent en keuk, daar dringht het door
 merg en gebeente!

Liederen het beeld der echte schoonheid,
 die allen en altijd behaagt, wie kroon
 niet is het twejunken eeuw wifte menighe,
 maar de eerbied der bewondering, of een
 traan uit het wellust. drooken hart geluid
 Dichters, Nedenaars, altijd sta dit beeld
 der zure geest, al gij het spreek. gestoelte
 beklint, of de hand slaat aan de kranp lier!
 Nederlandische Dichters en Nedenaars, wilt
 gij bij het ^{oek} Cornelle en Maeine niet loeken,
 Zoekt het ^{oek} indes gaden niet bij Schiller
 of Goethe! Zoekt het in de meesterwerken
 der Onthoid, uit de Gonden eeuw van
Griekenland en Latium!

"Mifant des potatats,"
 (Lief Meronw Orito aan?)
 Mifant des potatats la couronne ephemere
 Trois mille ans ont passé sur la cendre
 d'Homere;
 etc

Het gaat met dat ontwerp van de verrijping
 zoo ver als de wetten heescht, dat is in dit
 geval niet heel ver. Want onze nederlandsche
 taal moet van geen vreten, en is onze nederlandsche
 verstand en het de taal van de alen
 heeft. In hebben de schryf en deeling, kluisende
 de deelen, ^{de deelen} ~~de deelen~~ ^{de deelen} ~~de deelen~~ ^{de deelen} ~~de deelen~~
 Truiken en Gattoli; maar proudeem beulhaug
 heb. Hebben er ont een gesien ontmoet. ^{de deelen}
 van den het zep, de heesameten ten minste met.
 Cabb in ons nederlandsch overkomen.

Et depuis trois mille ans, Honore respecté
 Et jeune en cor de gloire et d'immortalité
 Eij zick, mijn liever! dat ik mijn man ^(S)
 niets meer in van buiten kennen. Maar
 de proeven, die ik lever, zijn korter.

"Het is een heilige zaak," - Heideit -
 de lof van Honorius van de lippen eener
 dame te hooren. Haare kinne heeft andy
 met een aarleiding en met een andere,
 duiter uit te vresen

Qui me deliveras de Grecs et des Romains
 Maar in dit opzigt mag zij zick in ony
 tijd gelukkig zamen, nu uitnemend
 en het gebied van oude en nieuwe letters,
 zick hejveren de Griekse muse in het
 nederlandsch te doen spreken, en mel.
 meest al in een nederlandsch op Griekse
 leert gesproken, in het metrum van het
 overvonnelyk, en zo dat daer van de
 geest en toon wijze van uitdrukken
 bewaard blijft. ^(S) ~~lijven.~~

"Subtile illipie," die Quenlus ^(S)
 dat griekse metrum zijn onze nederlandsche
 de, ~~als want de geschiktheid en eijzen in~~
~~het vers indert mettelalen in de nederlandsche.~~
~~de heesameten ten minste medelt in het~~
~~nederlandsch veltimmeris. Wat men er voor~~
~~geeft in doorgaans een soort van vrippelmeut~~
 en

M. J. Chenier 2/ Berchouy, na Clément

...Nieuw, Nederlandsche Dichters en Prose
 naars! Zoet het in uw eigen hart, gij
 Liefde het er vinden, door den eigen
 vinger der Godheid er ingedrukt.
 Mengt het uit uw eigen Gemied te
 verschijnen, gelijk de kunstenaar de
 hemelfche Venus uit het Marmar-
 blok! Hier, in uw binnenste, is het
 ware heiligdom der kunst; weert van
 derdeels drempel al wat het
 bedocetelen kan! Mengt er geene ofky
 dan aan het overgankelyk schoon,
 Zoo zullen uw namen leven bij het
 dankbaar na geslacht met overgan-
kelijken loven! " "

"Liefde gij niet?" riep Quercius uit-
 derdeels! "derdeels drempel;" berodde
 het derdeels. En waarom, bid ik u, nu
 en ~~aan de hand~~ ^{hier ten flotte}
~~aan de hand~~ geen "Egcepsion!" Het
 er waar, Van der Palm, verhouding met
 Salustius dan met de herkomst en het
 gebruik elder leut, den de myphien foru
 maar verboddelelele, er er Egcepsion
 dan gemaakt hebben."

Er volgde een flieke. Tegen het
 In de hach. Jaccame

Egcepsion
 Het is het motto der Vereenigde Staten en byzonder
 propolair geworden door het Gedicht en Longfellow
 over dat opskrifte

D. (66)

de voortreffelijke onder Jaar benadering -
Onze Witsheys.

~~van koninkrijks~~
Dit is met te veel gezegd voor den Lijk met sneij,
b.v. de phaan complete herinneren waarmede
Lij u zyne ^{elste} uitbreiding te het verneuen van de Helten
dood van Van Speyk. het uitsteden van Hollandsche
en ten het halve te Amsterdam in het jaar 13 herdenkt

Stadig gleeft het drielal kleinew
Op, aan de uitgiftshen maet,
Die het hoofd eensbedig kronaer,
Voor der gloriesyke en laste,
Siel, met ingehorden adem,
Lag it te dandoch in de lucht
Droefter, met de klem van hordew,
Dit t' belannede in Lijn vtingt.

Toen, op eens van boei ontfager,
Met en ~~trillen~~ klaterend fentgelied,
Sleg de vlag haer trotzike blaneu
Grappend op de briden iet
God! - daan wci dy. ...

Of Lijn Vae Veche uit Lijn. Bombardement van
Antwerpen.

Blueing en oorlogis ag,
Gaet voor ons op,
Mieders de Leeuwvleeg
Graait roeg in top!
Morgen, bij Glondereien,
Wapet de Invothancen
Ligt

Il ressemble à ces caciques américains
qui possédaient des trésors inépuisables
de tous les métaux que les sociétés
civilisées regardent comme les plus
précieuses; ils en ignoraient le compte-
tenement la valeur, qu'ils abandonnaient
des richesses plus précieuses que la Couronne
impériale de plus d'une contrée, pour
acquiescer quelque colifichet éclatant
venant de bien loin, mais sans valeur, un
bouton doré, par exemple, ou un collier
de verre de couleur.

Extrait de Shakespeare, citée de Victor
Hugo qui Macaulay a parlé dans cette
page.

Le principe fondamental de la littérature
de Victor Hugo, l'écrit qui en fait l'origi-
nalité ou plutôt la singularité baroque,
c'est qu'il ne présume point l'excellence
du goût dans la critique et de la perfection
dans l'art. Il appelle le bon goût une
gastrite, et l'abandonne aux pauvres petits
estomacs qui sont candidats à l'Académie.
Il conclut, vraie au ridicule cet instinct de
la nature, qui fait qu'en évitant une pomme
véreuse, nous jetons la partie gâtée et mangeons
la bonne, et il veut que nous mangions tout. Il
serait digne pour la littérature le droit d'avoir
des indigestions.

Paul Stapfer

Les artistes juges et parties. Conférences
Parisiennes. Paris 1872. p. 199. 200.

Licht op laan stee;
Hee al de vyand vint!
Hee over crown en kind!
Hee, Holland! wee!

Volgen. en Frankeumaght
Dreigt ons den dood!
Nog is de Leeuw in traecht,
Nog is hij groot!
Morgen, u slaap verwacht,
Tornit hij een boeyen laet,
Kuyt by gidevee;
Hee al de vyand vint!
Live ever crown en kind!
Hee, Holland! wee!

Gord u de wapen aaw,
Nog u det traet! ewe.

Campo Santo.

en l'acte, fort fr cheur de la Regiobro
 quoy et videnter Bourge de la Republiq
 bestmante Kerchhof,
 de la Croix de Pisanos 1228 sur Riffy
 au Jerusalem Holten.
 Et ut or goth. Wallen en l'acte, de
 de Bauwafte. Giordan. Pisanos in 1285
 videnter.

Soit Jerusalem que l'ant honneur Pisanos
 ont coupe de fleurs et de plus videnter
 sans terre enlevie aux multitudes Pisanos

Il n'a pas tant de qu'un terre profane
 de soit un terre fleur de Pisanos
 111.

Punch.
1882. Dec. 9.

Practical Venice

Bylage 2

(By a Commercial Childs Herald)

I stood in Venice on the Bridge of Sighs;
A factory, a mill on either hand;
I saw from out the wave tall chimneys rise,
And wharves and bays, steam-cranes edge the strand,
And palaces to warehouses expand.
A murky air, where sunshine never smiled,
As black as Bleanford. This was once the land.
I saw such fang its countless marble piles;
And Ruskin wrote and coddled in its sunny isles.

In Venice Ruskin's echoes are no more,
And steam has stopped the songless gondolier;
Her palaces are crammed with goods galore,
And barcarolles no longer meet de car.

Thers

Whole days are past - but Enterprise is here,
Shares fall, Stocks fade, but commerce doth not die,
But reckons drages more than Doges dear,
And gain above artistic fanitry;
Accounting best on earth, the Trade of Italy.

[Mr. John Ruskin. Fact and writer on Art.
Author of the Stones of Venice. 3 Volumes 1851-53.
See in Mr. Chawke's Encyclo. II. 772 s.s.

Chilce Harold.

Canto 14. 1 & 3. 1868.

I

I stood in Venice on the Bridge of light
A palace and a prison on each side:
I saw from out the wave her structure rise
As from the stroke of the enchanter's wand:
A thousand years their cloudy wings expand
Around me, and a dying glory smiled
On the far tower, when many a pilgrim land
Look'd to the winged Lion's marble pedestal
And Venice Gate in stat. thron'd on her hundred isles.

III.

In Venice Paolo's echoes are no more,
And silent rows the fangless gondoliers;
Her palaces are crumbling to the shore,
And music meets not always now the ear:

Write

Those days are gone — but beauty still is here,
States fall, arts fade — but nature did not die:
Nor yet forget how Venice once was dear,
The pleasant place of all fertility,
The rose of the earth, the haque of Italy!

==

Strophoceras en gibrichien

Mutabil van de bevochten; eenige
Luchten van de bevochten formule.

Gibichien, ymen. Lucht, men,
fontes, eteantes,
Pauzes, ceferbe

Debetable aeyndrymen, faoyphes me
en giffploppe wate 2 juffpochte,
en vome in yn aeyphes, in en
pleit

de fer troyne confort
Mide la font de des superbes Pifans,
on, partent de l'eupe

Ne la reppre plus et chaque
jour de vobes

In der pans de gressi de la fupre
vobes

732, 0

//

De grande poète de robe temps, B.
fut peut. che le moins artiste; artiste, eple.
Gross sont, - tant qu'artiste au fient de l'art
de vers. Il s'aurait rien de ce talent
que rend l'homme impeccable et fait
qu'on André Chénier son maître
même, pendant les fleurs de l'empire
fons: Ami ca pleuta, devant on
vobes

Car ils sont occupés encore par le danger
et la corruption de l'état. C'est l'antique
de Jambes Anonyme Compendium de
ce genre; de qu'un certain Magasin
pirare est de la fontaine, il traite
du exercice de médecine.

496

Invenit 84 per me
 e cent h g r e e e
 Ce deux geny (Tant & Juvant) ont
 tant h p r d'evenement h p r h y
 et font p à l'aife dans le
 de m r e et le v r i m e, q u ' n p e u t
 les p r o p r i e t e s, p a r p a r r e p r e s
 à l' u o p r o b t i o, d' a v o i r u n p l e u d
 d' u p a n e l e u r u n e q u a t i o n q u' a v e
 l e u r g e n y. " r y a r d.

Pour l'achet
 en p r o p r i e p r e s e n t
 m g r a n d a n t h c o m p o s t e r.

Invenit dans le d'achet
 d' u e r e m e t d' a c c e p t e m
 p a r t e n d e n o u v e l l e n o m m e

Ik heb de eer U tot de bijwoning uit te

ONDERWERPEN VAN

Vaststelling van het proces-verbaal der vorige vergadering.

Ingekomen stukken.

En wat verder ter tafel mocht komen.

Haarlem, 15 Jan: 83.

Hooggeleerde, zeer geachte heer,

Laat mij u hartelijk
mogen danken voor de van uventwee
mij toegezonden kaart voor uwe
lezing in Amsterdam, hebbende voor
acht dagen. Ik werd niet verhin-
derd, maakte er gebruik van en
had een avond van onnut spreke-
genot.

Barber was me geheel
onbekend. Uw lezing heeft me
zoveel belang in hem doen stellen,
dat ik, t'huus gekomen, de door u
voorge dragen verren nog eens wilde
overlezen. Ik verrocht mijn boek.

verkooper me de gedichten van Barbier
ter bezichtiging te zenden. Ik ontvang
daarop. Niet Les Jambes et Poèmes;
niet Les trois passions, maar 2 an-
dere bundels, waarin ik een menigte
verzen vond van later jaren dan voor
t'jaar '40, en waaruit me dus bleek
dat hy langer dan een kleine tiental
jaren verzen geschreeven heeft. Indien ik
u niet misverstaan heb, kon t' zijn, dat
uw boekverkooper niet zoo gelukkig was
gewest als de mijne en de latere bundels
van B. niet voorhanden had. Voor dat
geval zend ik u op nevensgaand blaad
je de titels en iets van den inhoud der
door my ontvangen bundels. Heb ik u
misverstaan - vergeef het my en beschouw
het hiergeschreevene als overgrootte
belangstelling, niet zo zeer in Barbier,

als wel in Heer Leyning.

Met de meeste hoogachting heb ik
de eed te zijn

Geuvel

J. Vanderlaue

Bundel van 1869.

Satires et Chants.

Deze bundel bevat:

a. Satires dramatiques:

Erostrate (1836) Pot. de vin (1839)

César Borgia (1865)

b. Satires comiques.

waarby o.a.

Le secret de bien des gens (1855)

La bonne tactique (1856)

au bal de l'Opera (1862)

Les Embaumeurs (1864)

un beau mariage (1864)

c. Chants civils et religieux (1841)

d. Rimes héroïques (1843)

Bundel van 1872, met voorrede van 70
Silves et rimes légères.

Deze bundel bestaat uit:

1. Rimes lég. in 1851 voor 2 eerst ver-
schenen, zonder naam van des auteur,
in 1860 voor 2 eerst met zijn naam.
2. Silves, 1863; ce font - zegt de auteur -
pièces intimes, de circonstances,
élégies, idylles et inspirations
de voyages, waaronder van allerlei
jaren, o.a.:
versen, écrits en 1835, publ. 1857
1830, publ. 1831.
andere, gedagt. Mei 58, 59, 60 enz.
Lindelyk:
3. Rimes de voyages (1864)